Nr 1

6 januari 1962

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

De samenzwering tegen prins Rudolf

PRINS RUDOLF, DIE VROEGER HOUTVESTER WAS GEWEEST EN PAS SINDS DE ONTDEKKING VAN ZIJN HOGE AFKOMST REGEERDE, STEUNDE BIJ ZIJN BESLISSINGEN OP DE ADVIEZEN VAN MAARSCHALK VAN STORNHEIM. DEZE TRACHTTE HET VOLK TEGEN DE PRINS OP TE ZETTEN. ER WAS ER MAAR ÉÉN DIE DE WAARHEID VERMOED-DE: ANITA.

GREETJE WAS STOMVERBAASD.

U MAAKT EEN GRAPJE! U HEBT ZELF ZULKE MOOIE JURKEN!

NEE, IK MEEN HET ECHT!

GLIMLACHEND VOEGDE DE PRINSES ERAAN TOE:

SOMS DOE IK WELEENS VREEMDE DINGEN, DAT WEET JE. LEEN ME NU MAAR EEN JURK VAN JOU EN LAAT DIT EEN GEHEIM TUSSEN ONS BLIJVEN.

U WEET DAT IK ALLES VOOR U WIL DOEN.

GREETJE HAD AL DIKWIJLS BEWEZEN DAT ZE EEN GEHEIM KON BEWAREN. ONLANGS NOG, TOEN DE PRINSES EEN FAMILIE IN HILVANIA HAD GEHOLPEN. BIJ DIE GELEGENHEID KWAM DE PRINSES ERACHTER DAT ER EEN KOMPLOT TEGEN PRINS RUDOLF BESTOND.

EVEN LATER GING PRINSES ANITA WEG.

IK GA NU, GREETJE. HET KAN WEL ZIJN DAT IK PAS MORGENOCHTEND TERUG BEN. ALS ER IETS GEVRAAGD WORDT: MONDJE DICHT, HOOR.

NIEMAND BUITEN ONS TWEEËN ZAL WETEN DAT U UITGEGAAN BENT, HOOGHEID.

MET GREETJES JURK, VERPAKT IN EEN STUK PAPIER, VERLIET DE PRINSES HET PALEIS. IN HET TUINHUIS TROK ZE VLUG HAAR BOERINNENPAKJE AAN.

EEN KWARTIER LATER KWAM DE VERMOMDE PRINSES BIJ HET PALEIS VAN HILVANIA AAN.

WAT EEN GELUK DAT ZE ME HIER AL KENNEN VAN DE KEER DAT IK VOOR DIENSTER GESPEELD HEB. TOCH ZAL HET EEN VREEMDE GEWAARWORDING ZIJN OP HET BEDIENDENBAL TE VERSCHIJNEN.

OP DAT OGENBLIK SPRAK MAARSCHALK VAN STORNHEIM, DE EERSTE MINISTER, MET ZIJN BEDIENDE.

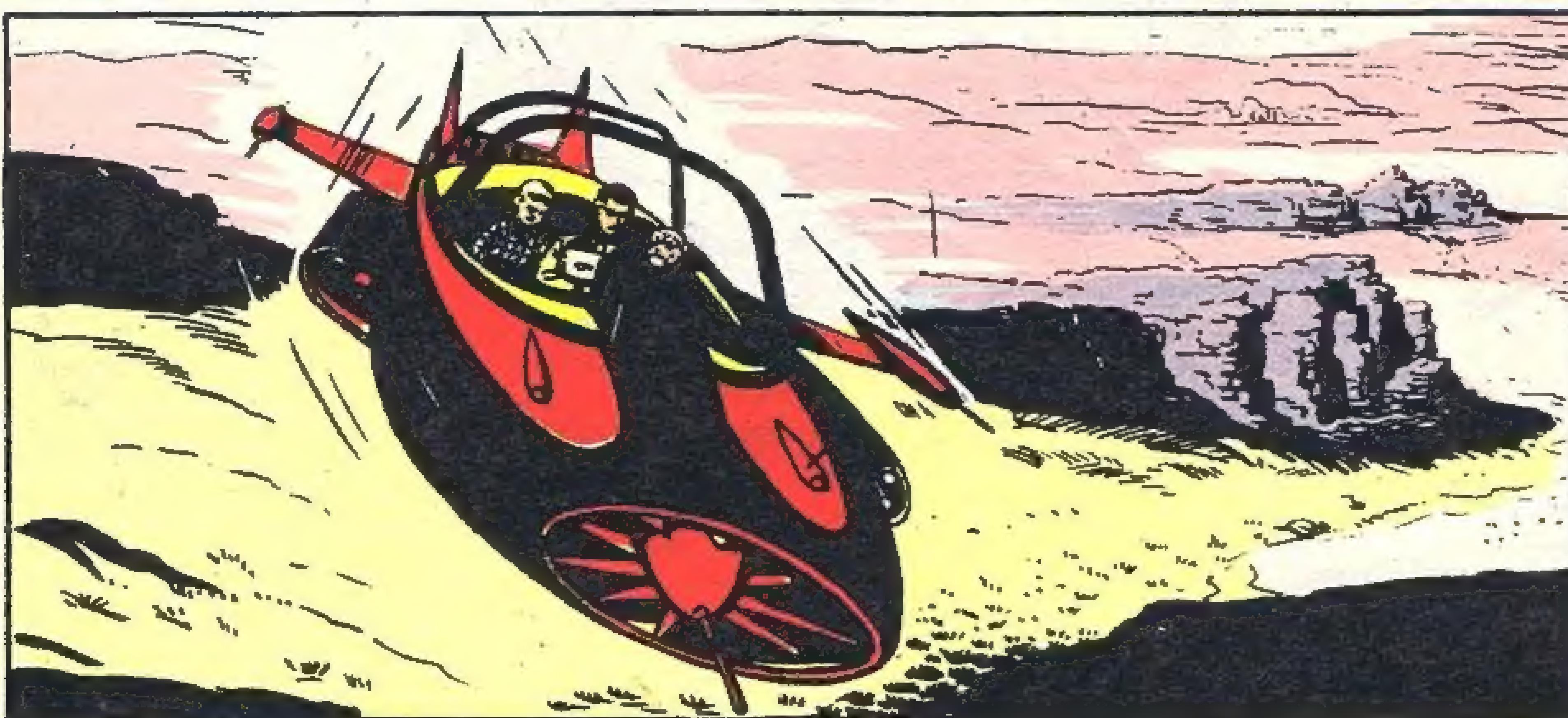
IK NEEM AAN DAT U HET BEDIENDENBAL ZULT BEZOEKEN UIT NAAM VAN PRINS RUDOLF?

HET IS MISSCHIEN VERSTANDIG EVEN TE GAAN, SCHNEIDER. WE KUNNEN HET DOEN VOORKOMEN ALSOF DE PRINS GEEN BELANG STELT IN ZULKE DINGEN.

De vliegende auto
HIJ VLIEGT...
HIJ RIJDT...
HIJ VAART...

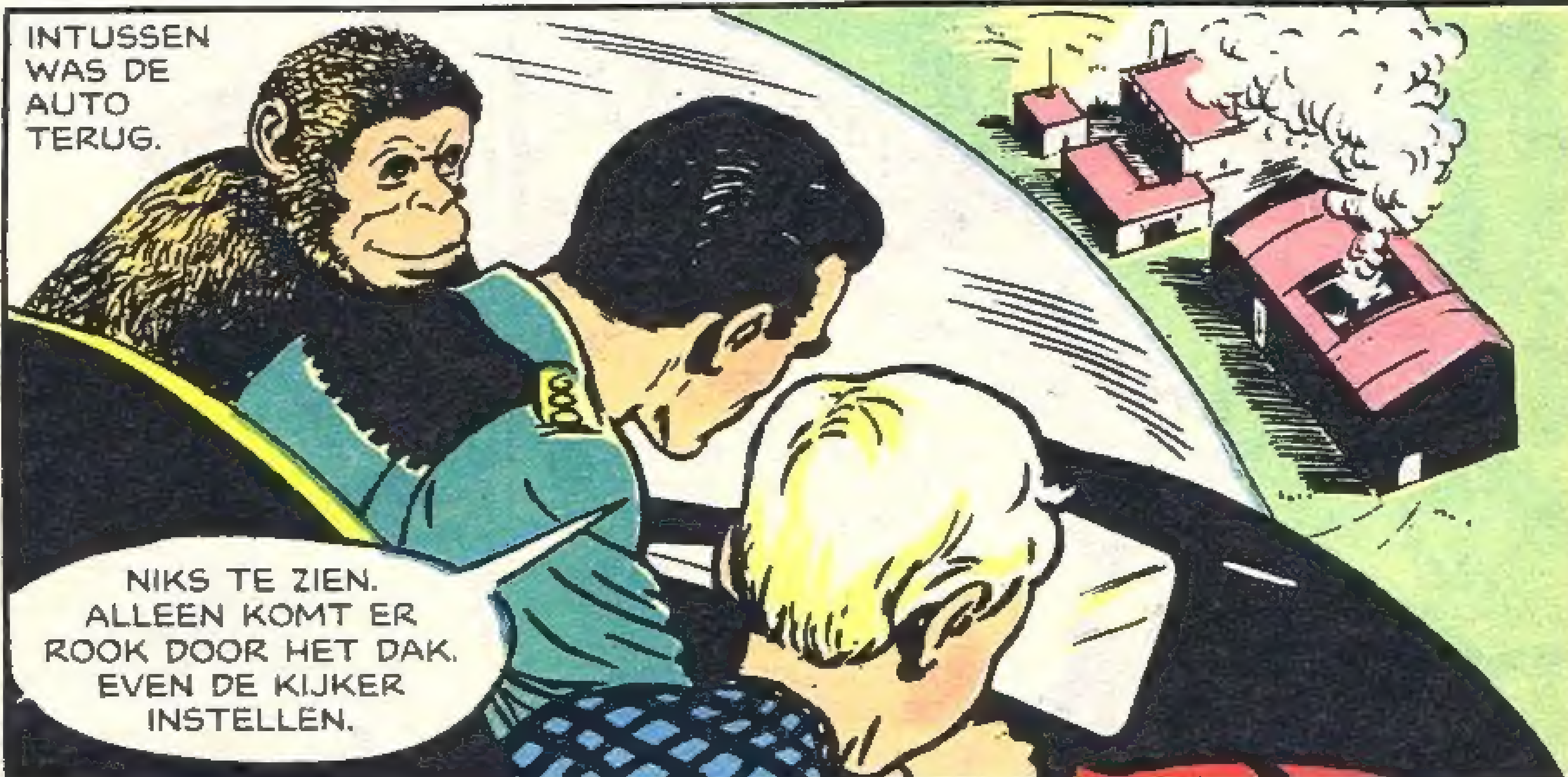

NADAT MIKE MERCURY MET DE VLIEGENDE AUTO VERTROKKEN WAS, PROBEERDE HIJ CONTACT TE KRIJGEN MET DE CONTROLEKAMER. MAAR HET WAS TEVERGEEFS...

GEEN ANTWOORD, JIMMY. WE GAAN TERUG.

INTUSSEN IN DE CONTROLEKAMER...
CONTROLE KAMER

WAAR ZIJN NU DE TEKENINGEN VAN DE AUTO?

INTUSSEN WAS DE AUTO TERUG.
NIKS TE ZIEN. ALLEEN KOMT ER ROOK DOOR HET DAK. EVEN DE KIJKER INSTELLEN.

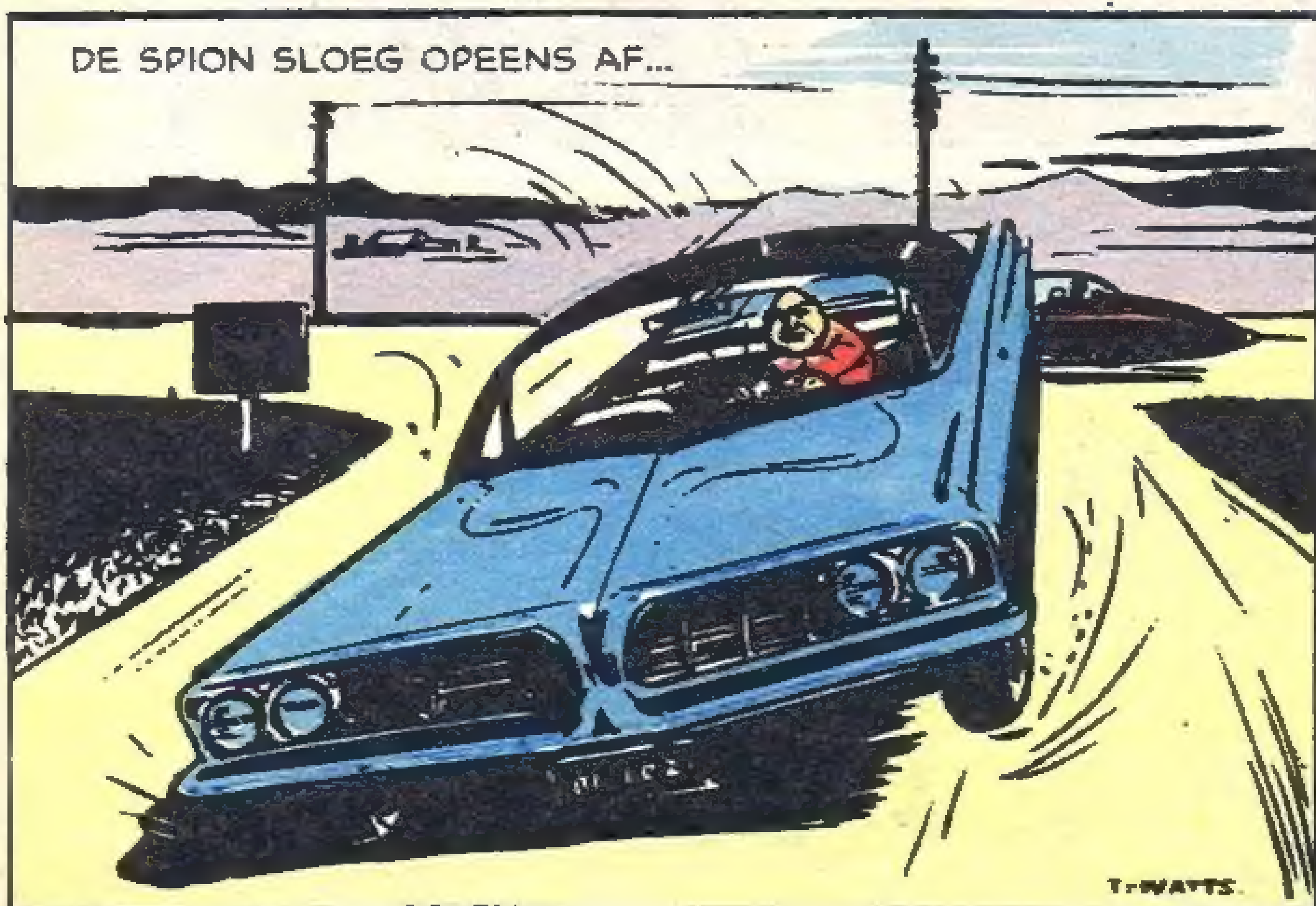

DEZE KIJKER WAS DOOR DR. BEAKER GEMAAKT OM BIJ MIST OF SLECHT WEER EEN GOED ZICHT TE HEBBEN.
KIJK, DE SPION! HIJ HEEFT DE TEKENINGEN VAN DE AUTO BIJ ZICH!

DE SPION GING ER HAASTIG VANDOOR.
VLUG DIE TEKENINGEN ZIEN TE VERKOPEN!

MAAR MIKE HAD DE AUTO VAN DE SPION GEZIEN EN GING ER-ACHTERAAN.

HEE, FRANK, KIJK DAAR EENS! WA . BETEKENT DAT?

M 23 ROEPT CENTRALE. VREEMDE MACHINE OP HOOFDWEG. HEEFT GEEN WIELEN.

DE SPION SLOEG OPEENS AF...
T. WATTS.

PAS OP, MIKE, PAS OP!

De onbekende vijand

EVEN LATER STAK DE WIND OP EN DEED DE BOOT HEFTIG SCHOMMELEN. MAAR SARAH ZETTE DOOR; ZE WILDE TERUG NAAR MULOC.
ALS IK MAAR ONGEZIEN AAN LAND KAN KOMEN... IK HEB PETER BELOOFD DAT IK JOCK IN DE GATEN ZOU HOUDEN.

DE WIND GING OVER IN EEN STORM. SARAH PROBEERDE AAN TE HOUDEN OP HET GELUID VAN DE BRANDING IN DE VERTE. TOEN ZAG ZE OPEENS IETS DONKERS VOOR ZICH...
HET SMOKKELSCHIP! EN IK HOOR DUIDELIJK DE STEM VAN JOCK!

SARAH ROEIDE LANGSZIJ EN KEEK DOOR EEN PATRIJSPOORT.
HET SPEL IS UIT, KAPITEIN. DE POLITIE IS ONS OP HET SPOOR. DE BAAS HEEFT BESLOTEN DAT WE ER VANDOOR GAAN. IK NEEM MORGEN DE LAATSTE SPULLEN MEE ALS IK DE KINDEREN NAAR SCHOOL BRENG.

O, DUS ZE VERVOEREN HUN SMOKKELWAAR IN DE BOOT DIE DE KINDEREN NAAR SCHOOL BRENGT – EN DIE WORDT DOOR DE POLITIE NIET DOORZOCHT! DAAROM MOEST DE SCHOOL DICHT!

HET BEGON TE ONWEREN EN DE BLIKSEM DOORKLIEFDE DE LUCHT. SARAH GREEP DE RIEMEN EN PROBEERDE NAAR LAND TE ROEIEN.

MAAR EVEN LATER SLOEG EEN HOGE GOLF OVER DE BOOT. ZE VERLOOR HAAR EVENWICHT EN VERDWEEN IN HET WATER.

WANHOPIG PROBEERDE ZE BOVEN TE KOMEN, MAAR TENSLOTTE GAF ZE HET OP EN RAAKTE BEWUSTELOOS. EEN STERKE STROMING NAM HAAR MEE...

...EN WIERP HAAR OP EEN VERLATEN STUK STRAND, WAAR ZE VERDOOFD BLEEF LIGGEN.

NA ENIGE TIJD KWAM ZE BIJ EN SLEEPTE ZICH MET INSPANNING VAN AL HAAR KRACHTEN NAAR EEN GROT IN DE NABIJHEID.
HIER... ZIJN MENSEN GEWEEST. MISSCHIEN DE SMOKKELAARS?

HET BEGON HAAR TE DUIZELEN EN ZE VIEL WEER NEER. TOEN ZAG ZE IETS OP HET ZAND LIGGEN EN DAT GAF HAAR EEN SCHOK.
EEN GOUDKLEURIG SIGAREBANDJE... NU WEET IK WIE DE BAAS IS... IK MOET PETER VERTELLEN...
TOEN RAAKTE ZE WEER BEWUSTELOOS.

TOEN ZE BIJKWAM, LAG ZE IN EEN BED EN DIARMID STOND NAAST HAAR.
ALLES IS GOED, JUFFROUW. U BENT BIJ ONS. VADER HEEFT U GEVONDEN. U LAG OP HET STRAND EN WIST NIET EENS WAAR U WAS OF WAT ER GEBEURD WAS.
STIL, DIARMID. DE JUFFROUW MOET RUST HOUDEN.

OPEENS ZAG SARAH DAT HET DAG WAS EN MOEIZAAM KWAM ZE OVEREIND.
IK MOET NAAR PETER... HIJ ZOU ME KOMEN OPZOEKEN...
IK ZAL DIARMID NAAR HEM TOE STUREN. WEES MAAR KALM.

SARAH SLOOT HAAR OGEN EN TOEN DIARMID WEGGING ZEI ZIJN VADER ZACHTJES:
ER IS IETS BIJZONDERS MET HAAR AAN DE HAND. IK WOU DAT IK WIST WÁT...
ACH, HET IS DE SCHOK DAT DE SCHOOL GESLOTEN IS. ZE WILDE ZO GRAAG HIER BLIJVEN EN DE MENSEN ZIJN WREED VOOR HAAR GEWEEST.

TOEN SARAH HAAR OGEN WEER OPENDE, KEEK PETER BEZORGD OP HAAR NEER.
SARAH, HOE VOEL JE JE? WAT IS ER GEBEURD?

DAG, PETER. IK BEN NAAR MULOC GEROEID... UIT DE BOOT GESLAGEN. JOCK WAS OP DE LOGGER... IK WEET IETS BELANGRIJKS.

Het vliegtuig in de wildernis

door Margaret Ruthin

KORTE INHOUD: *Jill Ormond heeft met haar vriendin Marcelle Duhamel drie weken vakantie doorgebracht op het bedrijf van haar oom Dick in de jungle van Birma. Op de laatste dag van deze vakantie komt plotseling het bericht dat er twintig kilometer verder een vliegtuig is neergestort. Dick Ormond en Jacques Duhamel, de vader van Marcelle, gaan met de bedienden op onderzoek uit, terwijl de twee meisjes met de voorman U Shwe en diens zoon achterblijven. 's Nachts wordt het bedrijf door bandieten, de zogenaamde dacoits, overvallen. De volgende morgen brengt een boodschapper van Ormond een brief. Hij vertelt dat bij het vliegtuigwrak een grote hoeveelheid bankpapier is aangetroffen. Even later zijn U Shwe en zijn zoon verdwenen. De meisjes willen Boh Thauk, de aanvoerder van de dacoits, met een boodschap naar Dick Ormond sturen, maar hij weigert. Dan beladen Jill en Marcelle de olifant Naga en gaan zelf. 's Avonds bereiken ze het wrak, dat belegerd wordt door de intussen ook hierheen getrokken dacoits. Dick Ormond, dokter Duhamel, de bedienden en de bemanning zijn gewond, maar de dokter knapt vlug op. De gewonden worden buiten het vliegtuig gebracht, waar de dokter hen verzorgt. Jill blijft in het wrak om de dacoits af te leiden. Als Marcelle er later komt, is Jill echter nergens te bekennen. Dick Ormond is intussen op Naga vertrokken om hulp te halen.*

De stilte werd tenslotte verbroken door een licht schurend geluid en Marcelle dacht direct dat iemand naar binnen kwam.

Als Jill het vliegtuig had verlaten, bijvoorbeeld om drinkwater te halen, zou ze zeker door het gat terugkeren en natuurlijk zo stil mogelijk. Marcelle wachtte gespannen in de hoop dat het haar vriendin zou zijn.

Het bleek al gauw dat ze zich vergiste. Ze hoorde een doffe stoot tegen het metaal en daarna een mannenstem, die woedend gromde. Marcelle begreep dat het nu gevaarlijk was langer te wachten; ze keerde zich om en sloop op haar tenen naar de schuifdeur. Als ze buiten kon komen vóór de indringer binnen was, had ze kans te ontsnappen. Ze vond de kruk van de deur en trok zo hard ze kon. De deur ging een paar centimeter open en bleef dan steken. Ze trok opnieuw en deze keer gleed de deur zo vlug open dat ze haar evenwicht verloor en gevallen zou zijn, als niet een paar krachtige armen haar hadden gegrepen en met één enkele ruk naar buiten hadden getrokken.

Marcelle opende haar mond om te gillen, maar een hand die tegen haar mond werd gedrukt, belette haar dit. Bijna op hetzelfde moment voelde ze de

druk van een hard voorwerp tegen haar rug en een stem zei: „Stil, of ik schiet."

Marcelle verstijfde en verweerde zich niet langer. Toen hoorde ze iemand roepen:

„Meneer Ormond, we hebben het meisje. Geef u dadelijk over of we doden haar."

Marcelle herkende de stem van de spreker. Het was Boh Thauk.

HOOFDSTUK X

Enkele ogenblikken bleef het stil. Toen hoorde ze in het vliegtuig enige Birmaanse woorden. Marcelle had geen idee wat de spreker zei, maar onder de bandieten die haar omringden, ontstond enige opschudding. Ze praatten allen door elkaar, terwijl Boh Thauk het wrak binnenging.

De man die Marcelle naar het vliegtuig was gevolgd, vertelde hem wat er was gebeurd.

„Ik hield aan de andere zijde van het wrak de wacht, zoals me was bevolen. Toen zag ik een gestalte over de top van het lage heuveltje komen. Ik sloop erachteraan en zag iemand door de wand naar binnen gaan."

„Door de wand van het vliegtuig?" herhaalde Boh Thauk ongelovig. „Dat kan niet. Er is maar één deur. Hebben we niet allemaal het wrak geïnspecteerd dadelijk nadat Ormond en zijn mannen naar binnen waren gegaan?"

„Er is een tweede toegang," hield de dacoit vol. „Kijk zelf."

Boh Thauk streek een lucifer aan en zag bij het licht daarvan de grote, rechthoekige opening. Op het gezicht van de bandietenhoofdman verscheen een uitdrukking van grote woede. Hij keerde zich om, verliet het wrak en holde naar Marcelle. Hij greep haar zonder een woord te spreken bij een arm en trok haar mee. De andere bandieten volgden.

Op een kleine open plek brandde een laag vuur. Er werden op bevel van Boh Thauk droge bamboetakken op geworpen, zodat het spoedig aanwakkerde en hoog opvlamde. Toen keerde hij zich tot Marcelle. De trek van woede op zijn gezicht leek nog feller geworden.

„En vertel me nu," zei hij, „waar zij allemaal zijn. Waarom ben jij teruggekomen naar het vliegtuig? Hoelang zijn zij reeds weg? Hebben zij het geld meegenomen?"

Hij snauwde elke volgende vraag zonder het antwoord op de vorige af te wachten en bracht zijn smerige vuist dicht voor haar gezicht. Zijn ogen leken die van een krankzinnige, terwijl de uitdrukking van zijn gezicht zo vreeswekkend was dat ze haar hoofd afwendde.

De andere bandieten stonden in een kring om hen heen. Zij zagen er woest uit en waren in weinig meer dan lompen gekleed. Zes van hen waren gewapend met een geweer of automatisch pistool; allen droegen het onvermijdelijke lange mes. Bij sommigen viel het zwarte, vettige haar los over de schouders, anderen hadden het opgebonden onder een vuile tulband.

Allen hielden hun ogen strak op Marcelle gevestigd en het Franse meisje probeerde achteruit te lopen, maar een bandiet achter haar hield haar tegen. Ze voelde zich als een klein, verschrokken dier, omsingeld door hongerige wolven. Ze was te angstig om te kunnen spreken.

Boh Thauk greep haar bij de schouders en schudde haar wild heen en weer.

„Spreek!" brulde hij tegelijkertijd. „Spreek, of ik dood je. Waar zijn de anderen?" Hij liet haar plotseling los, zodat ze bijna viel.

Opeens veranderde haar angst in boosheid. Haar ogen fonkelden van woede, ze deed een stap naar voren, haalde uit met haar rechterhand en gaf hem een harde klap in het gezicht. „Zó spreek ik tegen jou, gemene bandiet."

Het gebeurde zo onverwacht dat Boh Thauk een moment wankelde en zijn geweer liet vallen. Toen trok hij zijn lange mes uit de houten schede en hief het wapen dreigend op. Een ogenblik hing het leven van Marcelle aan een draad. Het was de onverschrokken wijze waarop het Franse meisje hem aankeek, die de bandietenaanvoerder deed aarzelen. Langzaam liet hij tenslotte het lange junglemes in de schede terugglijden.

„Ik zal je die belediging later wel betaald zetten," zei hij koel. „Eerst moet ik een en ander weten. Wat is er gebeurd met het geld dat in het vliegtuig was?"

Marcelle aarzelde een seconde en haalde toen haar schouders op.

„Voor zover ik weet, is het daar nog," zei ze. „En wat mij betreft, mag je het allemaal hebben."

Boh Thauk gaf vier bandieten bevel naar het wrak te gaan en de kisten met bankbiljetten te halen.

„Waar zijn de bemanning van het vliegtuig en meneer Ormond met zijn bedienden gebleven?" vroeg hij daarna.

„Op die vraag moet je zelf maar trachten het antwoord te vinden," zei Marcelle. „Ik kan je wel zeggen," voegde ze eraan toe, „dat meneer Ormond al enige tijd onderweg is om hulp te halen."

. . . en bracht zijn smerige vuist dicht voor haar gezicht.

Boh Thauk lachte minachtend.

„We weten dat hij gewond is. . . zwaar gewond. We hebben hem zien vallen en hij heeft zichzelf met moeite in het vliegtuig gesleept. Vertel maar niet meer leugens."

Hij ging zitten om de terugkeer af te wachten van de mannen die hij naar het vliegtuig had gestuurd. Marcelle liet zich ook op de grond zakken. Na haar moedig

optreden van zoëven kwam thans de reactie en ze beefde. Ze ging zitten om het trillen van haar armen en benen voor de aanvoerder van de bandieten verborgen te houden.

Een paar minuten later klonk een kreet uit de richting van het wrak. Boh Thauk wierp de sigaret die hij juist had opgestoken, in het vuur en holde naar het vliegtuig. Toen hij terugkwam, was zijn gezicht vertrokken van woede. Hij boog zich over Marcelle en brulde: „Waar hebben jullie het geld verborgen? De kisten zijn er, maar ze zijn leeg. Waar is het geld?"

Marcelle kon slechts haar schouders ophalen en het hoofd schudden. Hij beval haar met overslaande stem op te staan; zijn mannen ontstaken fakkels, vervaardigd van gespleten bamboestengels en Marcelle werd gedwongen mee te lopen naar de romp van het vliegtuig.

Allen gingen naar binnen door de open schuifdeur en bij het licht van de walmende toortsen toonde Boh Thauk zijn gevangene de twee lege, houten kisten. Een ervan was half versplinterd toen de machine neerstortte; beide bevatten nog slechts het stevige bruine papier, waar de pakjes bankbiljetten in gezeten hadden.

„Waar is het?" grauwde Boh Thauk en porde Marcelle met zijn revolver in de rug. „Waar is het geld verborgen?"

Marcelle liet niet blijken dat de duw met het wapen haar pijn had gedaan en keek hem hooghartig aan.

„Ik weet het niet."

„Je liegt!" bulderde Boh Thauk. „Je weet het wel!"

Hij duwde haar achteruit, tot ze niet verder kon. Met haar schouders tegen de wand van de cabine gedrukt sloot ze een ogenblik haar ogen toen de loop van de revolver tegen haar voorhoofd werd gehouden.

„Ik verspil niet langer tijd aan je," zei de bandietenaanvoerder grimmig. „Vertel me waar het geld is, of ik schiet je neer."

Marcelle zag zijn kwaadaardig gezicht dicht voor zich en wist dat hij de waarheid sprak. Als ze het hem niet vertelde, zou hij stellig de trekker overhalen.

Ze trachtte haar hoofd te schudden, maar de loop van het wapen werd nog steviger tegen haar voorhoofd gedrukt.

„Ik tel tot vijf," zei Boh Thauk. „Dan schiet ik."

„Ik zeg je dat ik niet weet waar het geld is," verklaarde Marcelle wanhopig. „Toen ik het vliegtuig verliet, was het hier nog."

„Jij of de anderen hebben het meegenomen."

„Neen."

„Je houdt je leugen dus vol? Goed. Eén... twee... drie... vier." Hij zweeg even en zei toen: „Dit is je laatste kans. Vertel je me waar het geld is verborgen... ja of neen?"

Marcelle wilde herhalen dat ze het niet wist, maar haar keel leek dichtgeknepen en ze kon geen woord uitbrengen.

„Dan..." begon Boh Thauk, maar hield plotseling op en keerde zich half om toen een van zijn mannen een kreet van schrik uitstootte.

Het volgende ogenblik ontstond er een wild gedrang naar de deur en de bandieten vochten met elkander om maar het eerst buiten te zijn. Een van hen had zijn fakkel laten vallen; de toorts lag half gedoofd en rokend op de vloer en verspreidde nog slechts een zwak licht.

Er scheen niet de minste aanleiding te bestaan voor de plotselinge vlucht. Het was volkomen rustig in het vliegtuig en slechts het zachte sputteren van de fakkel was hoorbaar. Niemand had iets gezegd en er was niets te zien. Boh Thauk keek ongerust om zich heen.

„Waarom vluchten ze?" zei hij en liet zijn revolver zakken.

„Ik weet het niet."

„Jij weet niets," snauwde hij. „Als je..." Hij zweeg alsof zijn woorden met een mes waren afgekapt en staarde naar het achterste gedeelte van het vliegtuig. Marcelle keek ook in die richting. Gedurende een moment meende ze een lichtflikkering te hebben gezien, maar nu ze nog eens keek, was er alleen maar duisternis.

„Wat was dat?" vroeg Boh Thauk en zijn stem klonk bezorgd.

De bandieten vochten met elkaar om maar het eerst buiten te zijn.

„Ik. . ." Marcelle slikte de rest van haar woorden in. Ze was op het punt geweest weer „Ik weet het niet" te zeggen. In plaats daarvan fluisterde ze: „Ik. . . ik zag even een licht flikkeren. Tenminste. . . ik verbeeldde me het te zien."

„Was het een licht?"

„Dat. . . dat. . . dat kan ik niet met zekerheid zeggen. Het kwam van. . . Ooooo!"

Ditmaal zagen beiden het. Ergens in het achterste gedeelte van het wrak verscheen in de duisternis plotseling een lichtende, spookachtige verschijning: ogen, neus en een dubbele rij grijnzende tanden. Het afschuwelijke schouwspel bleef misschien twee seconden zichtbaar; dan verdween het. De aanvoerder van de dacoits en het Franse meisje staarden nog geschrokken in de duisternis van de cabine, toen buiten zenuwachtige kreten klonken: „Boh Thauk. . . Boh Thauk, er is een Nat in het vliegtuig. . . een Nat. . . een Nat!"

Onmiddellijk nadat het laatste woord was gesproken, verscheen het grijnzende spook opnieuw. Gedurende een ogenblik vreesde Marcelle dat ze van schrik zou bezwijmen; toen sloot ze haar ogen. Ze herinnerde het zich opeens. Het was het „doodshoofd" dat Dick Ormond van een conservenblik had gemaakt. Opeens was haar vrees verdwenen.

Op Boh Thauk was de uitwerking anders. De revolver viel uit zijn krachteloze hand, hij stootte een angstkreet uit, keerde zich om, rende naar de deur en sprong naar buiten.

Zodra hij weg was, verdween de „Nat" in de duisternis en Marcelle riep met trillende stem: „Jill. . . Jill. . . ben jij daar? Zeg asjeblieft dat jij het bent."

„Ja, ík ben het. . . Jill," klonk het antwoord en het Engelse meisje kwam naderbij. „Ik was precies op tijd, nietwaar?"

„Ja," fluisterde Marcelle. Ze leunde tegen de wand van het vliegtuig, daar ze zich plotseling bijna te slap voelde om te blijven staan. „Je was werkelijk precies op tijd. Je hebt me het leven gered. Die man zou me. . . O, Jill. . . Jill!"

Jill hield haar even heel stevig vast. Nadat Marcelle zich enigszins had hersteld, zei ze: „We moeten hier weg, want misschien komen de bandieten terug."

„Wacht nog een minuut," smeekte Marcelle. „Ik sta te trillen op mijn benen en kan haast niet lopen."

„Ik kan me indenken hoe je je voelt," zei Jill. „Het was met mij daarstraks hetzelfde gesteld. Boh Thauk heeft uren geleden reeds geprobeerd om binnen te komen. Ik heb het hem kunnen beletten... maar ik was ervan overtuigd dat hij terug zou komen. Ik was doodsbang en voelde me als een muis, waarop een grote, hongerige kat loert."

Marcelle veegde haar vochtig voorhoofd af.

„Maar is hij niet teruggekomen?"

De revolver viel uit zijn krachteloze hand, hij stootte een angstkreet uit, keerde zich om en rende naar de deur.

vroeg ze. „Misschien dacht hij dat je niet alleen was."

„Hij zou me trouwens toch niet hebben gevonden." Jill wees naar een rechthoek in de vloer. „Ik wilde me verschuilen en ben toen daaronder gekropen."

„Daaronder?" vroeg Marcelle verbaasd. „Maar. . . is daar dan een hol? Ik begrijp niet. . ."

„Nú is er een hol," antwoordde Jill. „Ik tilde het luik op en merkte dat de grond tamelijk los was. Ik was zo bang dat ik als een razende aan het graven ben gegaan. Een angstig konijn kon zijn hol niet vlugger hebben gegraven dan ik."

Marcelle staarde haar vriendin verwonderd aan.

„Maar de uitgegraven aarde?" vroeg ze. „Waar heb je die gelaten?"

„Ik vond een schop in de gereedschapskist en droeg de aarde naar het toilet in de staart van het vliegtuig," verklaarde Jill. „Ik geloof niet dat ik ooit in mijn leven zo hard heb gewerkt. Toen ik een vrij groot hol had, bedacht ik opeens dat ik niet alleen mezelf, maar ook het geld erin kon verbergen. Dus ledigde ik de kisten en bracht de pakketten bankbiljetten in mijn schuilplaats."

„En Boh Thauk is niet gekomen?" fluisterde Marcelle.

„Ik hoorde de bandieten een paar keer in de buurt van het vliegtuig scharrelen, maar als zij te dichtbij kwamen, loste ik een schot."

„Je bent erg moedig en koelbloedig geweest," fluisterde Marcelle bewonderend.

„O nee, helemaal niet," verklaarde Jill. „Ik was bang, zoals ik je al heb verteld. Daarom groef ik het hol. Bovendien was het daar nog koel ook. Dat was werkelijk een gelukje. Want het was in het wrak verschrikkelijk heet."

„Ik zeg nog eens dat je dapper bent," zei het Franse meisje. „En je hebt me het leven gered. De afschuwelijke bandiet, die zijn revolver tegen mijn voorhoofd drukte, zou me hebben vermoord als jij niet met dat doodshoofd voor de dag was gekomen." Ze nam het blik op waarvan Dick Ormond zo'n angstwekkende verschijning had gemaakt. „We zullen het meenemen," vervolgde ze. „Misschien kunnen we het nog eens gebruiken, wanneer. . ."

Ze brak haar woorden af en boog haar hoofd iets naar voren. Jill deed hetzelfde. Buiten, aan de stuurboordzijde van het vliegtuig en dicht bij het paneel dat oom Dick had uitgesneden, klonken fluisterende mannenstemmen.

Jill lichtte het luik op en wenkte Marcelle in de schuilplaats te kruipen. Maar toen werden de stemmen flauwer. De bandieten verwijderden zich. Zij hadden Birmaans gesproken, zodat de meisjes de woorden niet verstonden. . . maar Marcelle had plotseling een vermoeden.

„Ik heb een voorgevoel, Jill, dat zij naar vader en de anderen zoeken," zei ze.

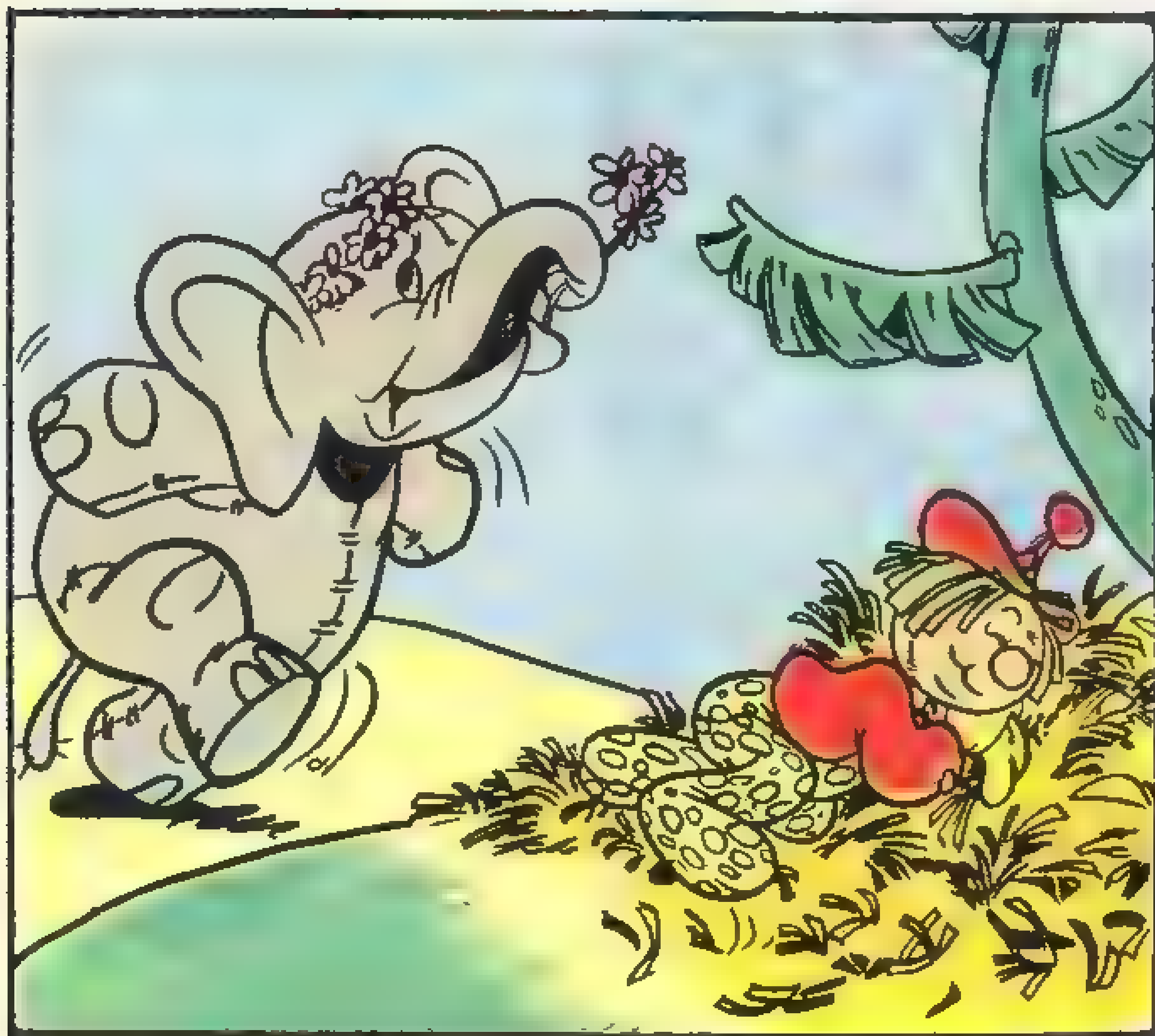
De twee vriendinnen verlieten het hol weer, lichtten het paneel op en staarden in de duisternis. De stemmen waren nog flauw hoorbaar. . . en zij klonken uit de richting van de lage heuvel, waarachter de gewonden lagen.

„Hoor je het?" fluisterde Marcelle opgewonden. „Zij lopen regelrecht naar de plek waar onze mensen zijn."

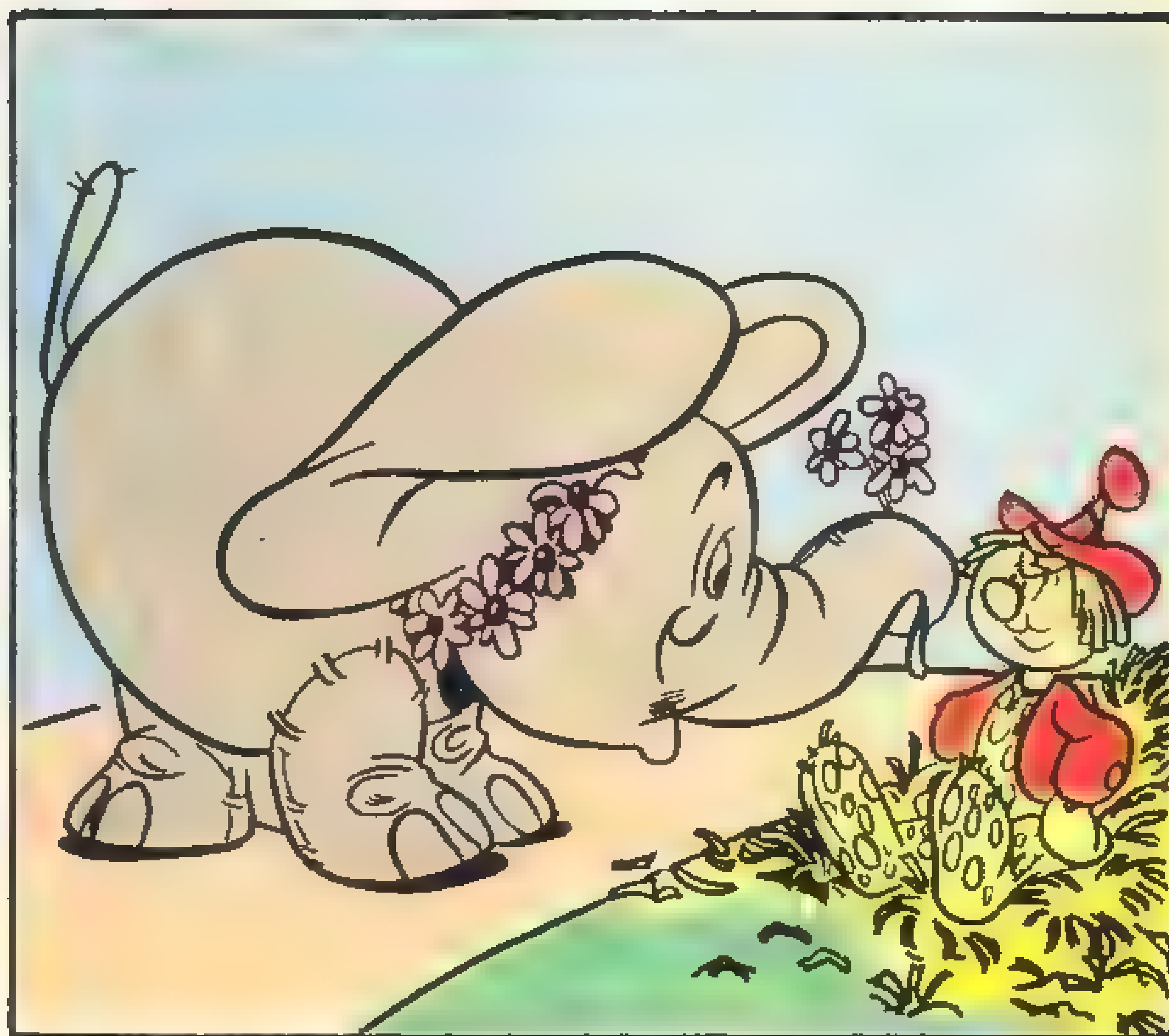
„Natuurlijk hoor ik het," zei Jill bitter. „Maar wat kunnen we beginnen? We kunnen geen troep gewapende bandieten aanvallen. Als Boh Thauk jou of mij weer te pakken krijgt, dreigt hij niet meer, maar schiet onmiddellijk."

Wordt vervolgd

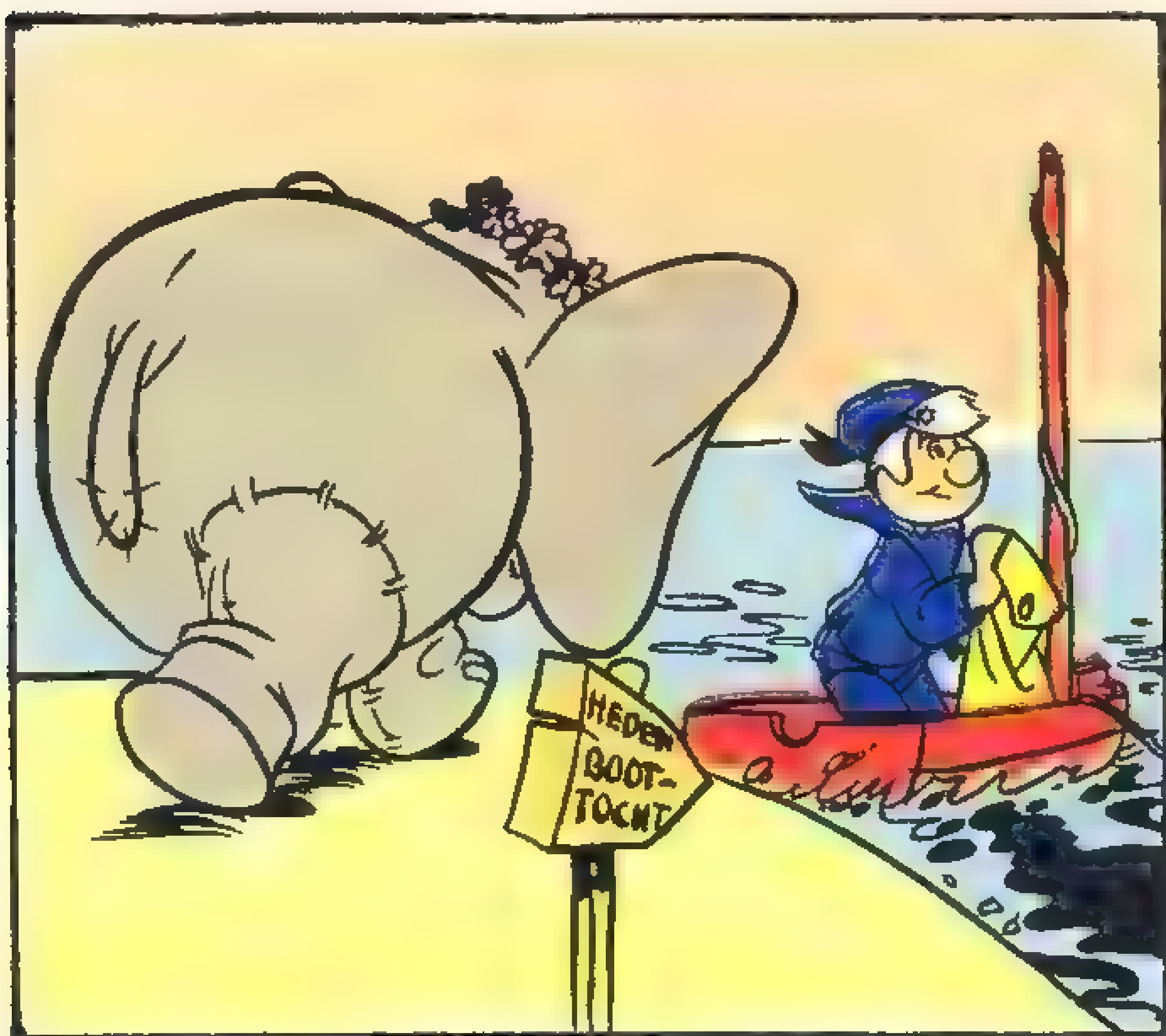

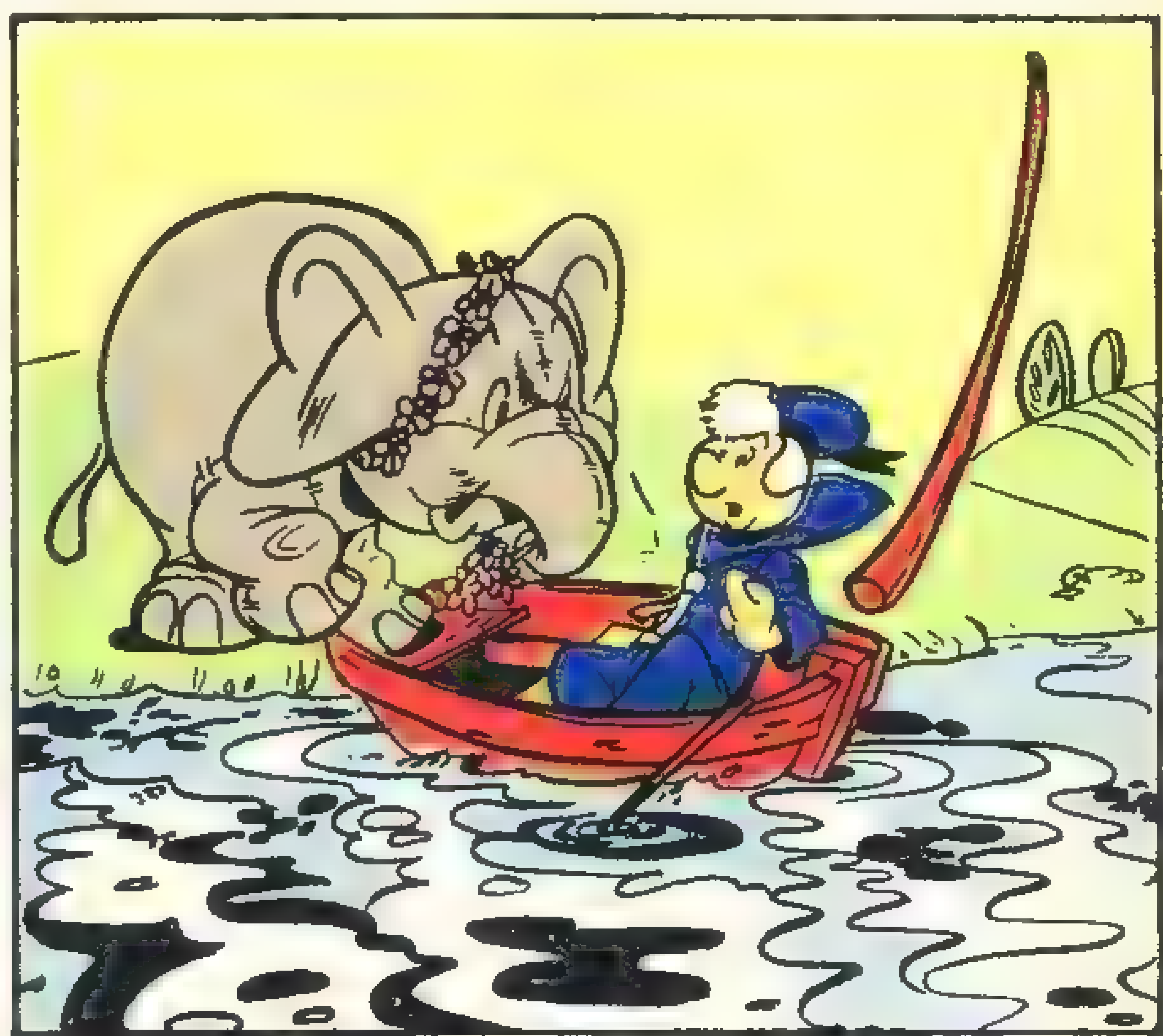
Della de olifant zag op een dag het elfje van Speelgoedland voorbijdansen en dacht: Ik zou best elfje willen zijn. Ik heb er genoeg van om als olifant door het leven te gaan. Hij maakte een bloemslinger, deed die om zijn kop en ging op weg. Onder een boom lag Willie Stropop te slapen.

Het gestamp van Della's poten maakte Willie wakker. ,,Tjonge," bromde hij, ,,er is vast een aardbeving!" ,,Wel nee," riep Della. ,,Ik ben het. Ik ben een elfje!" Willie wreef zich de ogen uit en zei: ,,Jij een elfje? Wat verbeeld je je wel? Je bent maar een doodgewone olifant!"

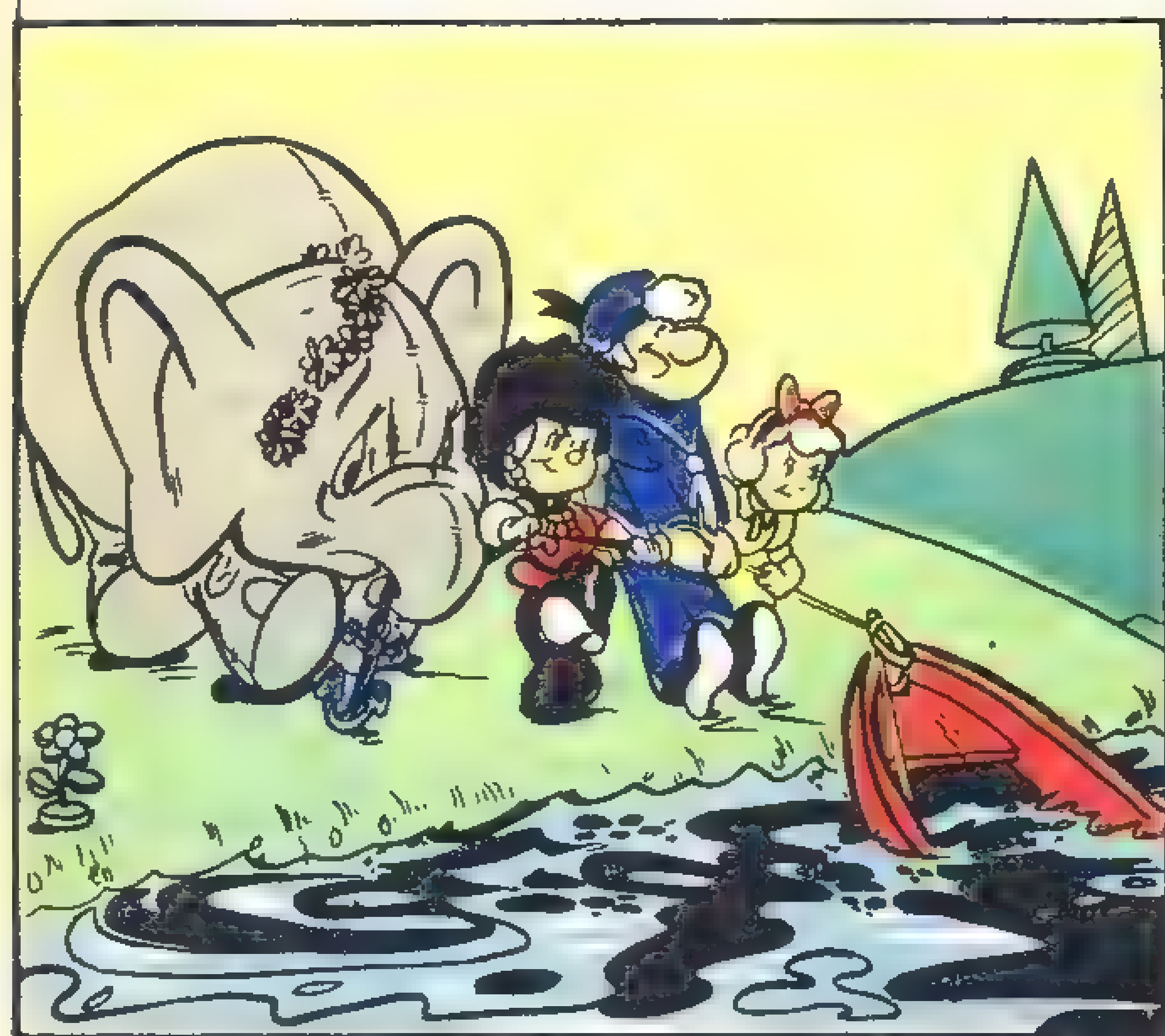
Della werd kwaad en stapte zwijgend weg. ,,En toch ben ik een elfje!" zei hij bij zichzelf. Even later kwam hij bij een meer. Janmaat de matroos was bezig het zeil van zijn bootje te hijsen. ,,Janmaat," riep Della, ,,weet je het al? Ik ben een elfje!" ,,Maak dat een ander wijs!" lachte Janmaat.

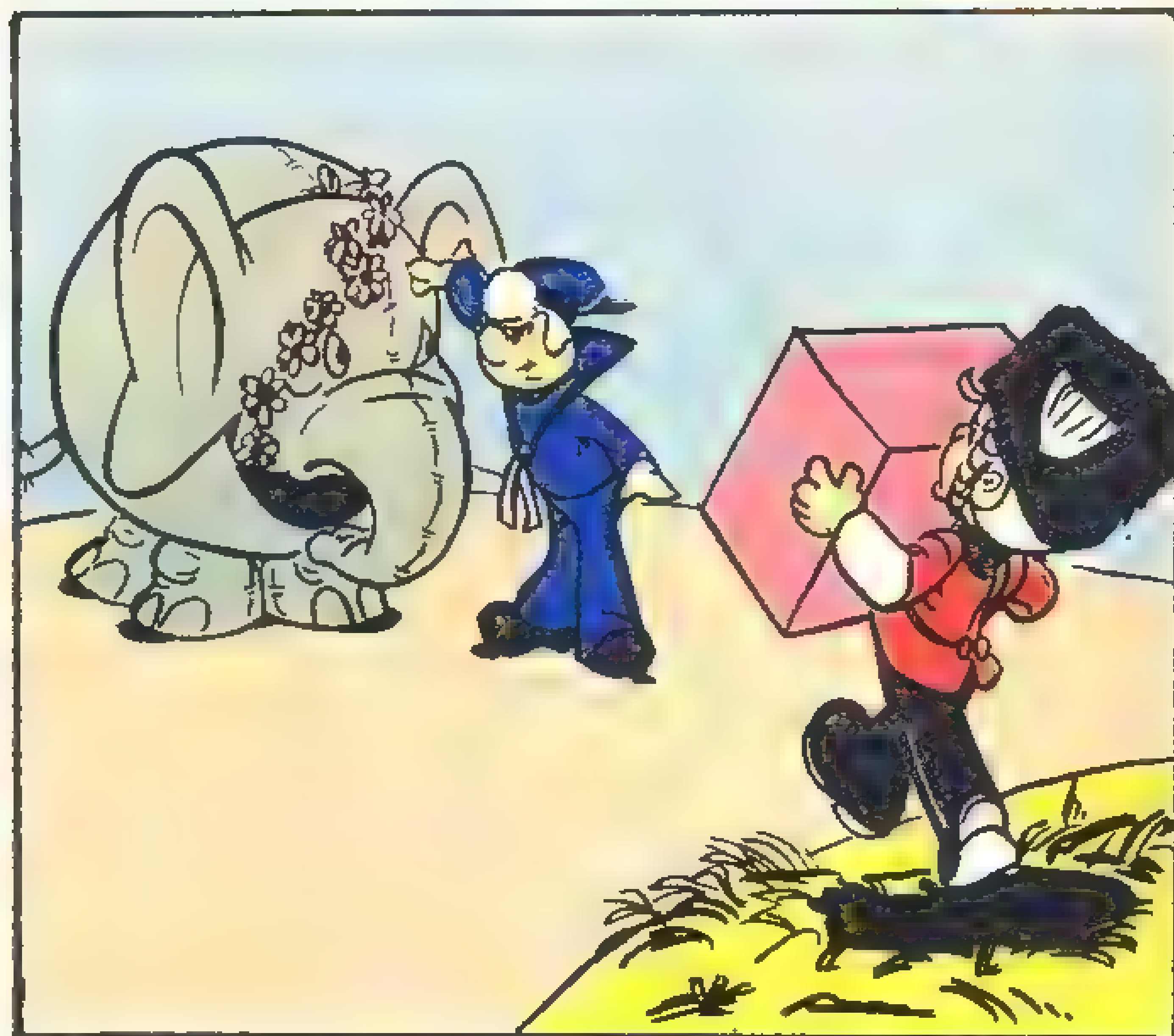
,,Elfjes hebben niet zulke grote oren als jij," ging de matroos verder. ,,Jij bent een logge olifant." ,,Nietwaar!" riep Della. ,,Ik ben een elfje, een teer, klein elfje!" Hij stampte op de grond dat het dreunde en toen Janmaat het nog niet wou geloven, stapte hij pardoes in zijn boot.

SPEELGOED

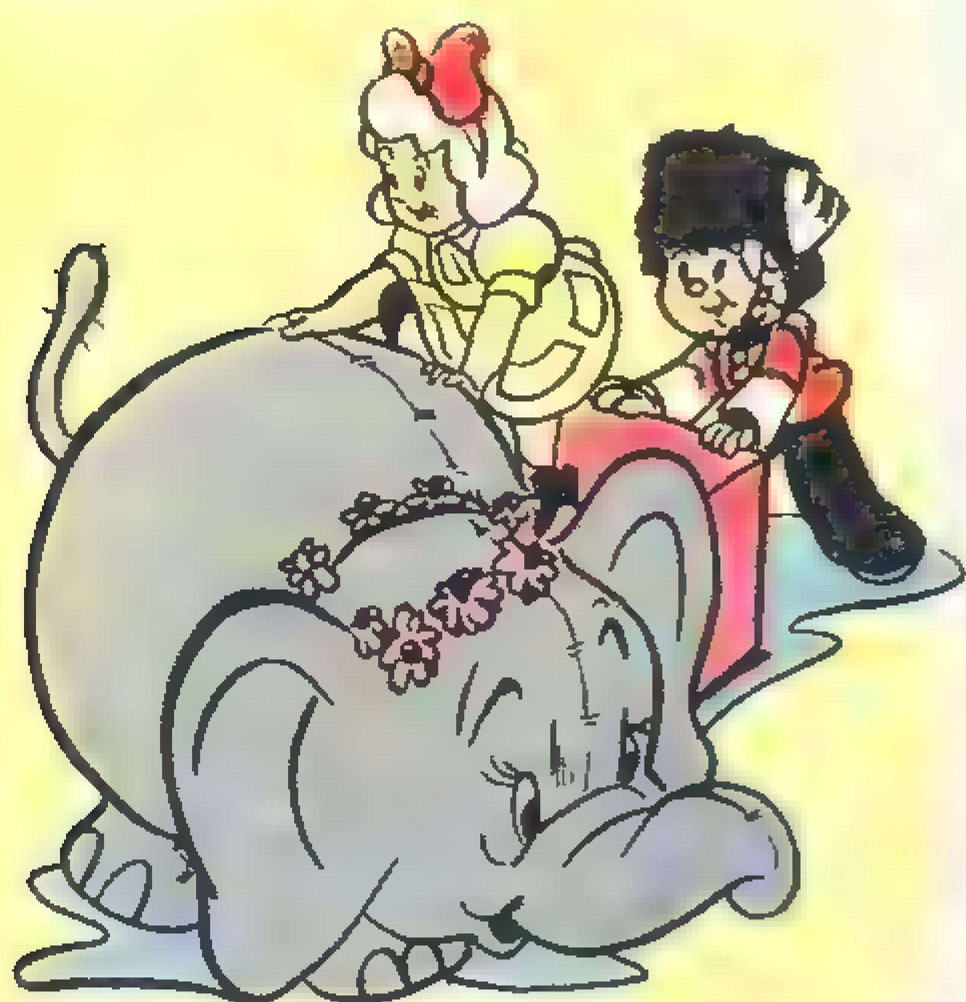

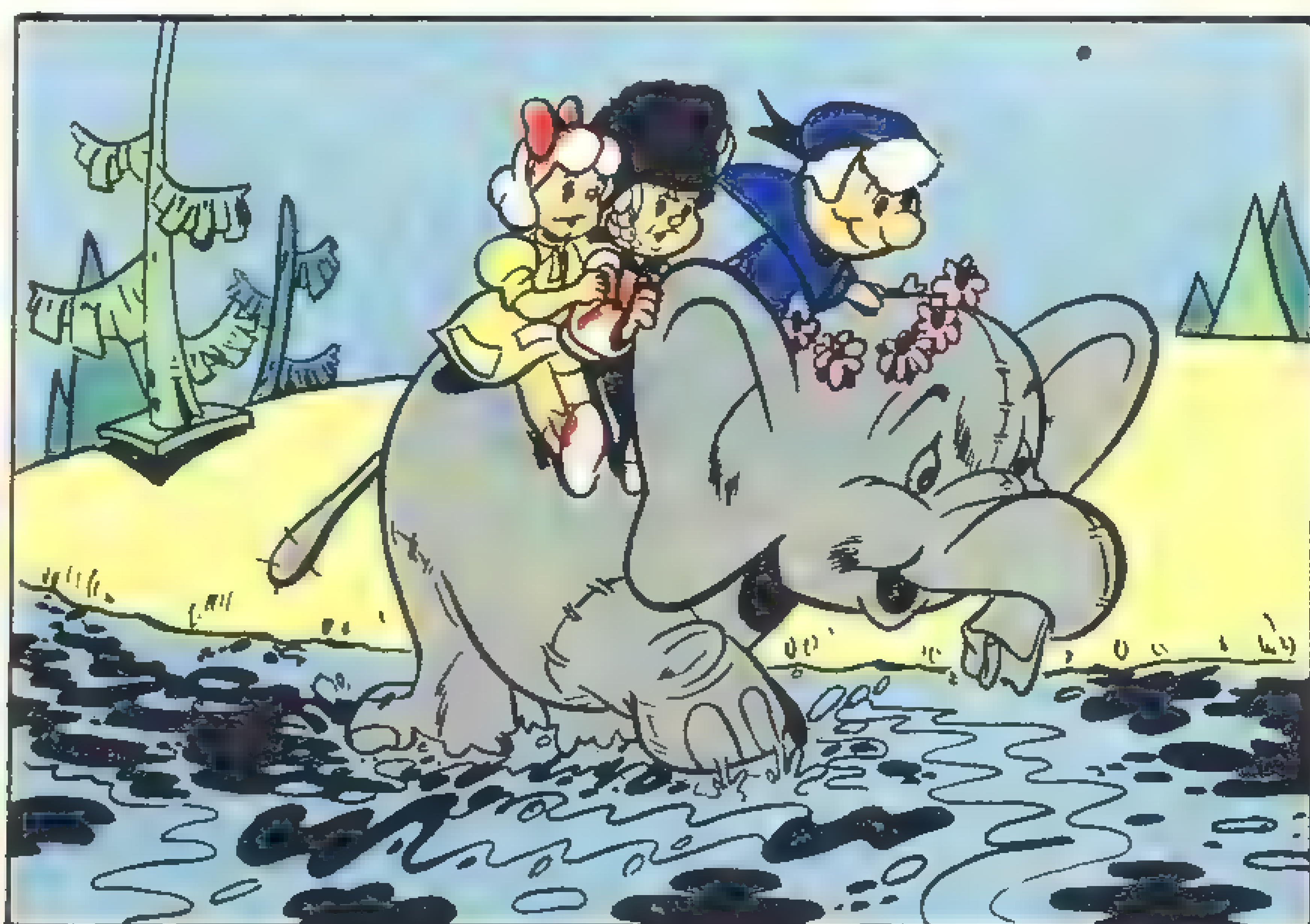
Krak, krak klonk het en meteen zonk de boot. Della en Janmaat vielen in het water. Wat was Janmaat kwaad! Toen kwamen Tommie en Dollie voorbij en hielpen de drenkelingen op het droge. Daarna trokken ze de boot op de kant. „Hoe kun je nu denken dat je een elfje bent, Della?" zei Tommie.

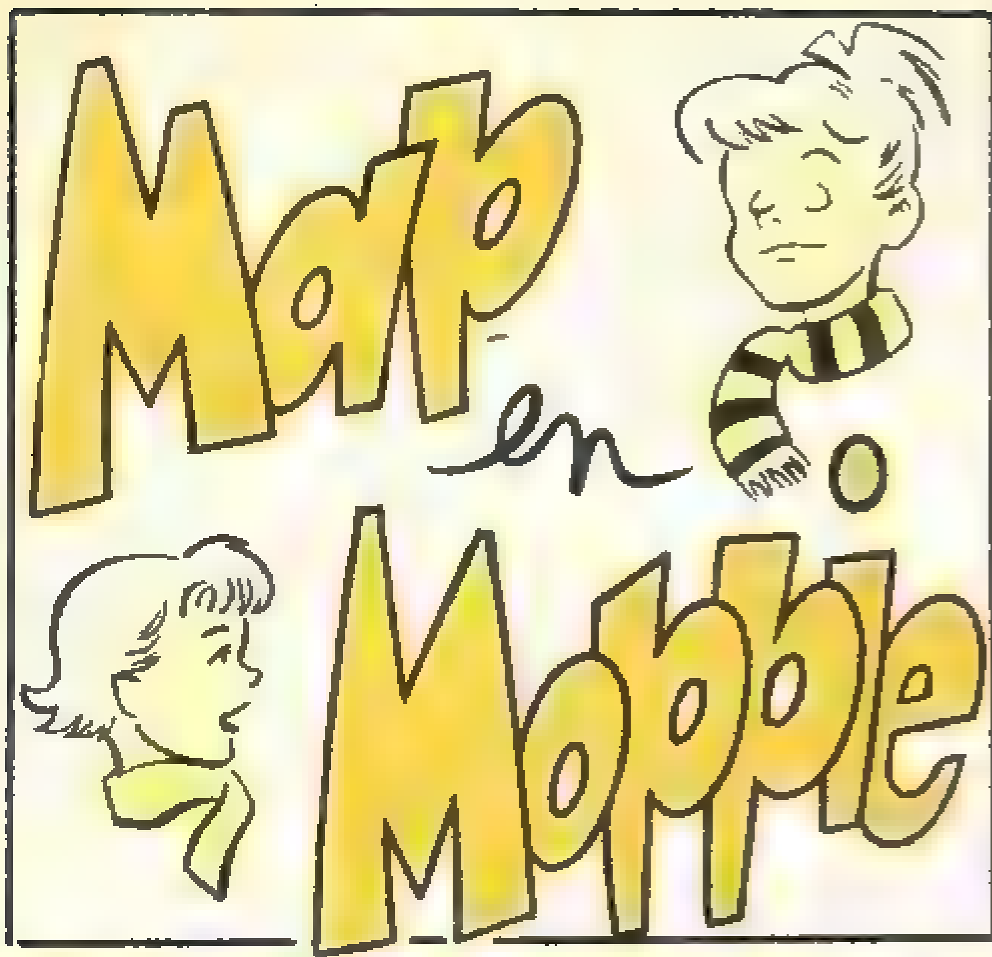
„Ik geef toe dat het dom was," bekende Della. Toen hoorde hij dat Tommie en Dollie een tochtje zouden maken in Janmaats boot. „Wat jammer," zei hij, „nu zijn jullie voor niets gekomen." Toen Tommie zag dat Della spijt had, kreeg hij medelijden. Vlug haalde hij een blok uit de blokkendoos.

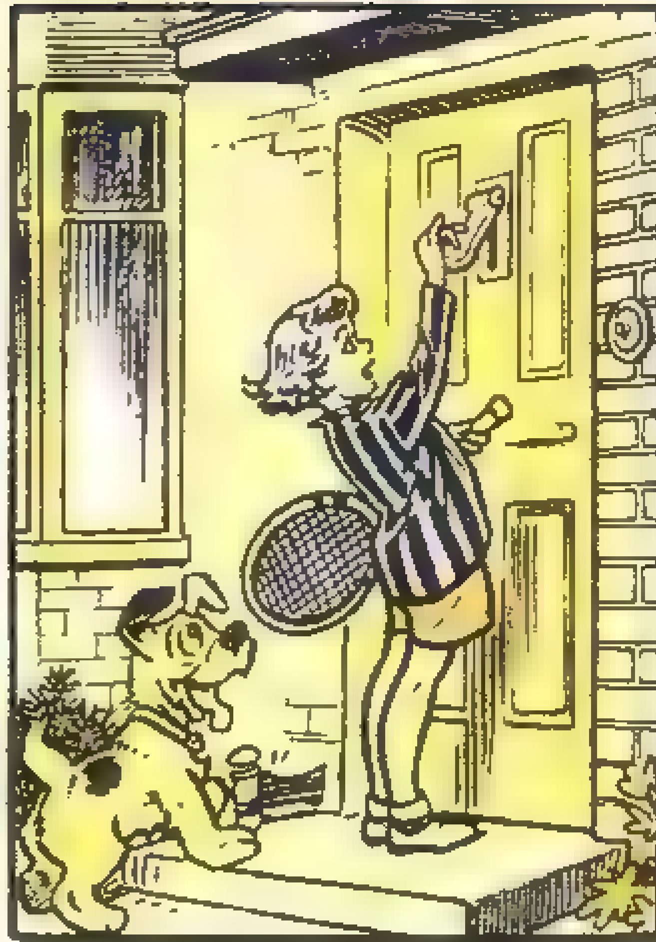

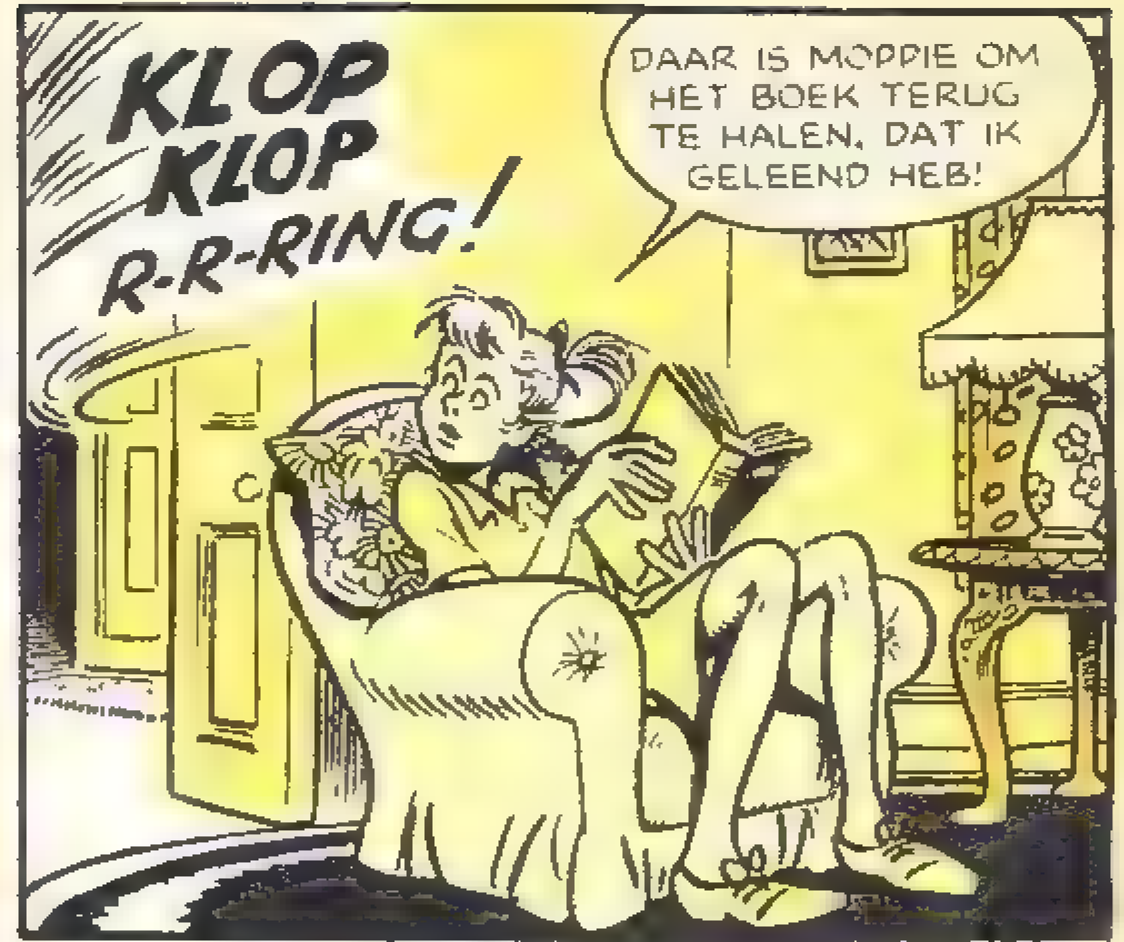
„Gelukkig maar dat je geen elfje bent, Della," zei Tommie. „Wat zouden we in Speelgoedland zonder olifant moeten beginnen? We hebben je immers veel te hard nodig." En Tommie zette het blok naast Della neer.

Nu kon Dollie op de rug van de olifant klimmen. Toen ze eenmaal zat, klommen Tommie en Janmaat ook naar boven. En daar gingen ze. Het werd een leuk uitstapje, bijna even leuk als wanneer ze in Janmaats boot waren gegaan. En Della? Die was blij dat hij geen elfje was. „Laat mij maar olifant zijn!" zei hij. „Dat is toch een stuk leuker!"

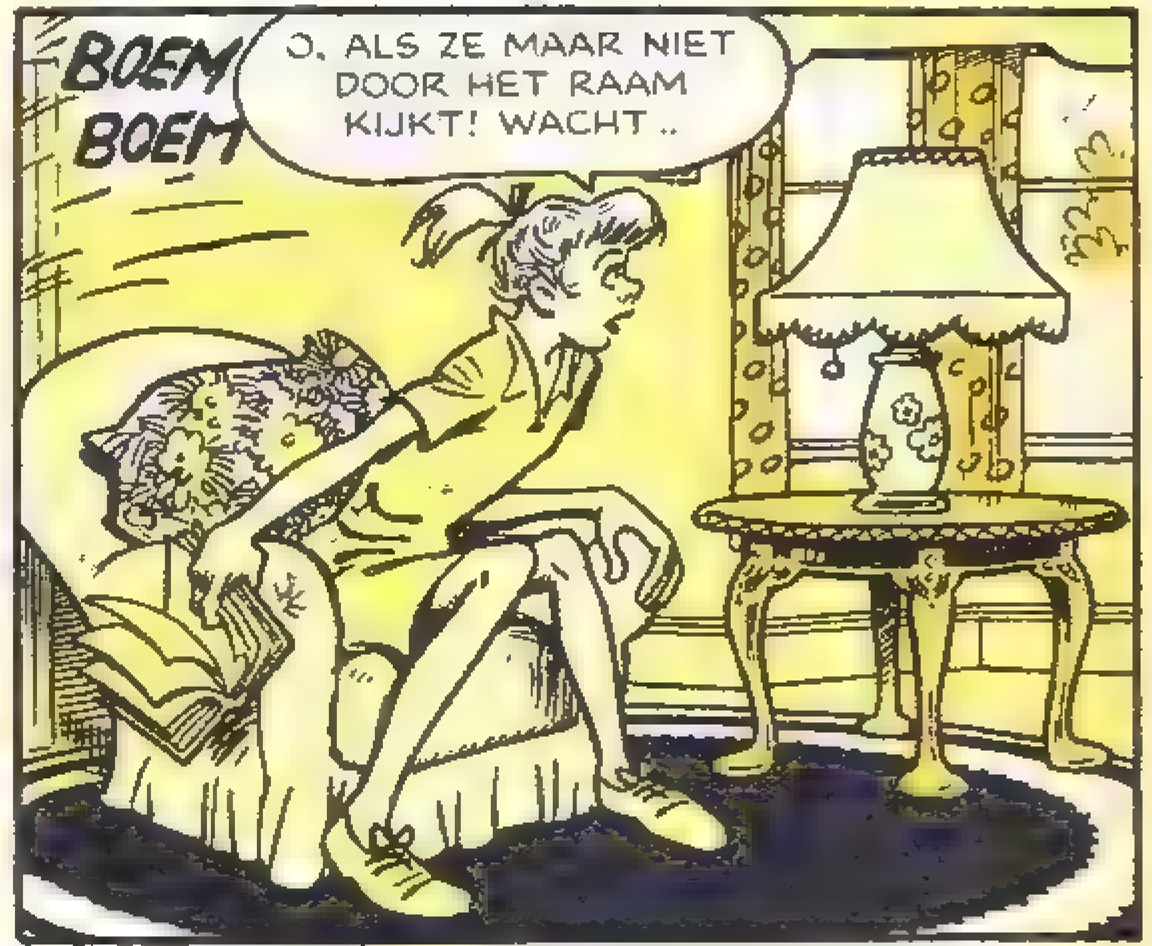

Map en Moppie

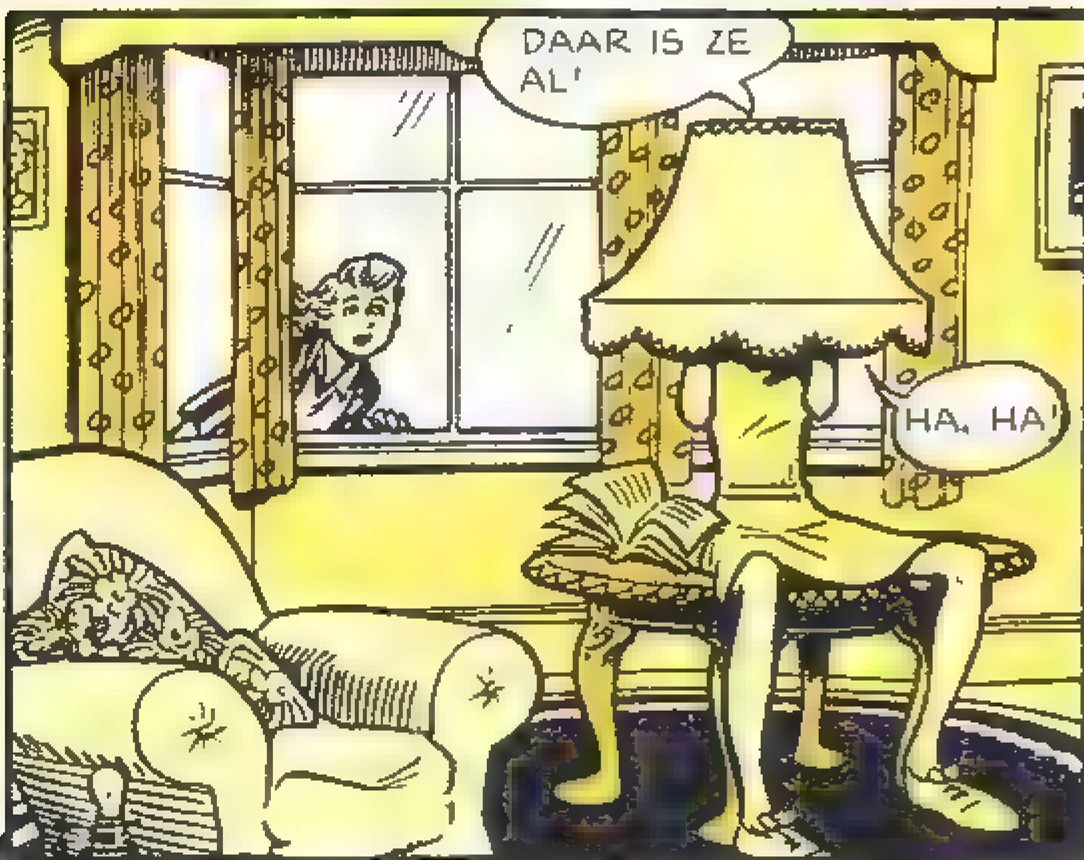

KLOP KLOP R-R-RING!
DAAR IS MOPPIE OM HET BOEK TERUG TE HALEN, DAT IK GELEEND HEB!

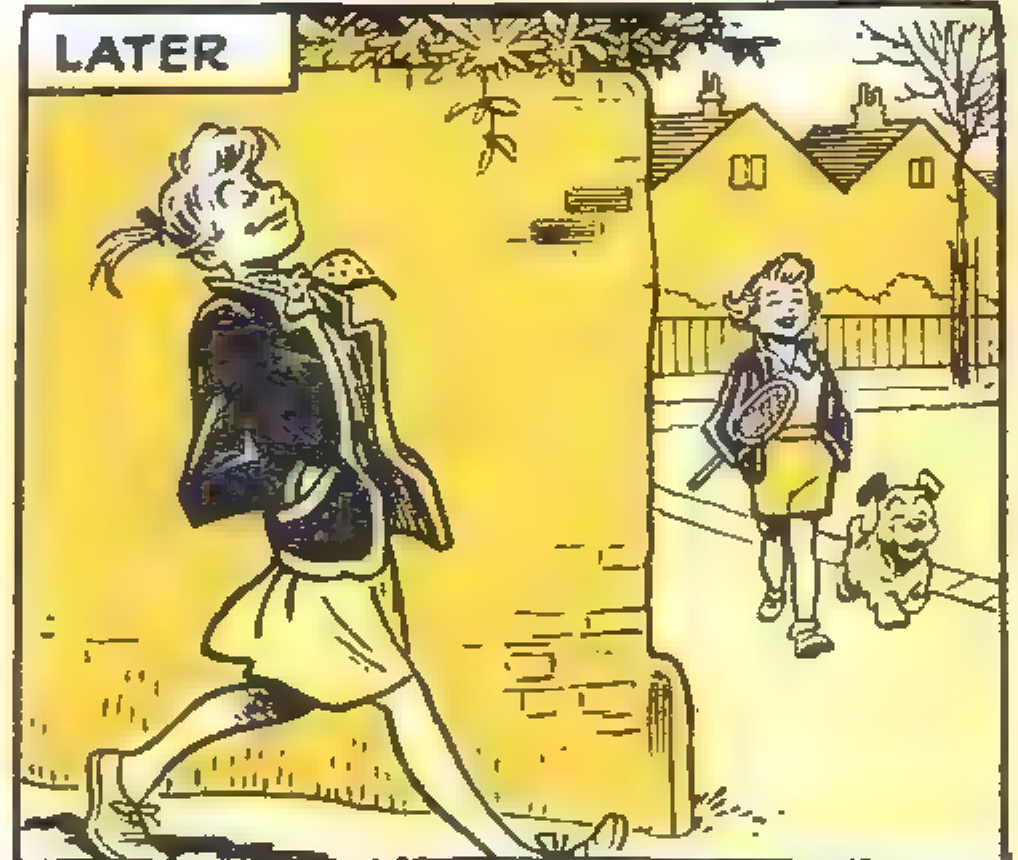

KLOP KLOP!
IK MOET HET EERST UITLEZEN, HOOR; HET IS ZO SPANNEND!

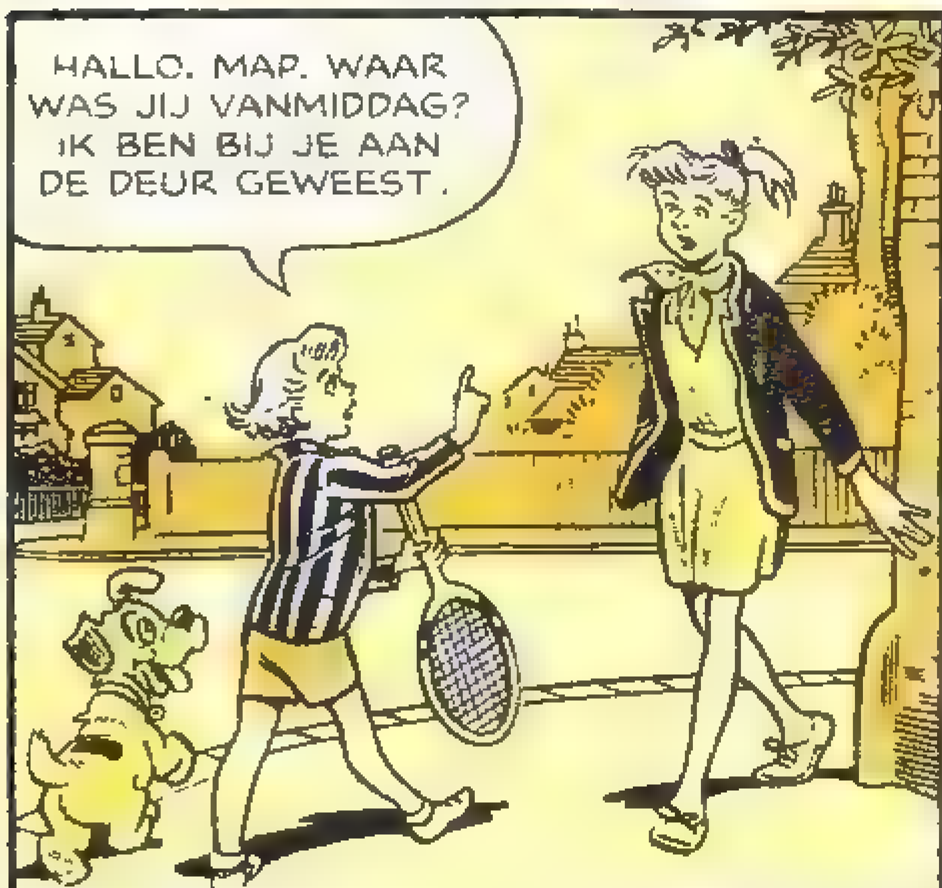

BONS BONS!
ZE ZAL WEL DEN-KEN DAT IK NIET THUIS BEN!

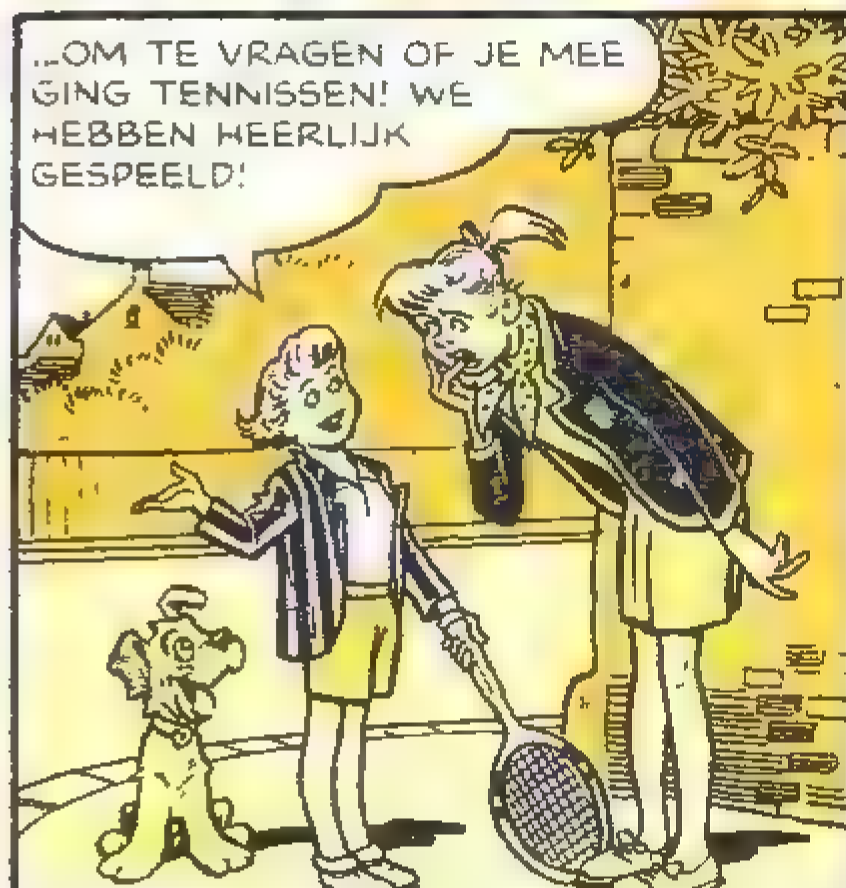

BOEM BOEM
O, ALS ZE MAAR NIET DOOR HET RAAM KIJKT! WACHT ..

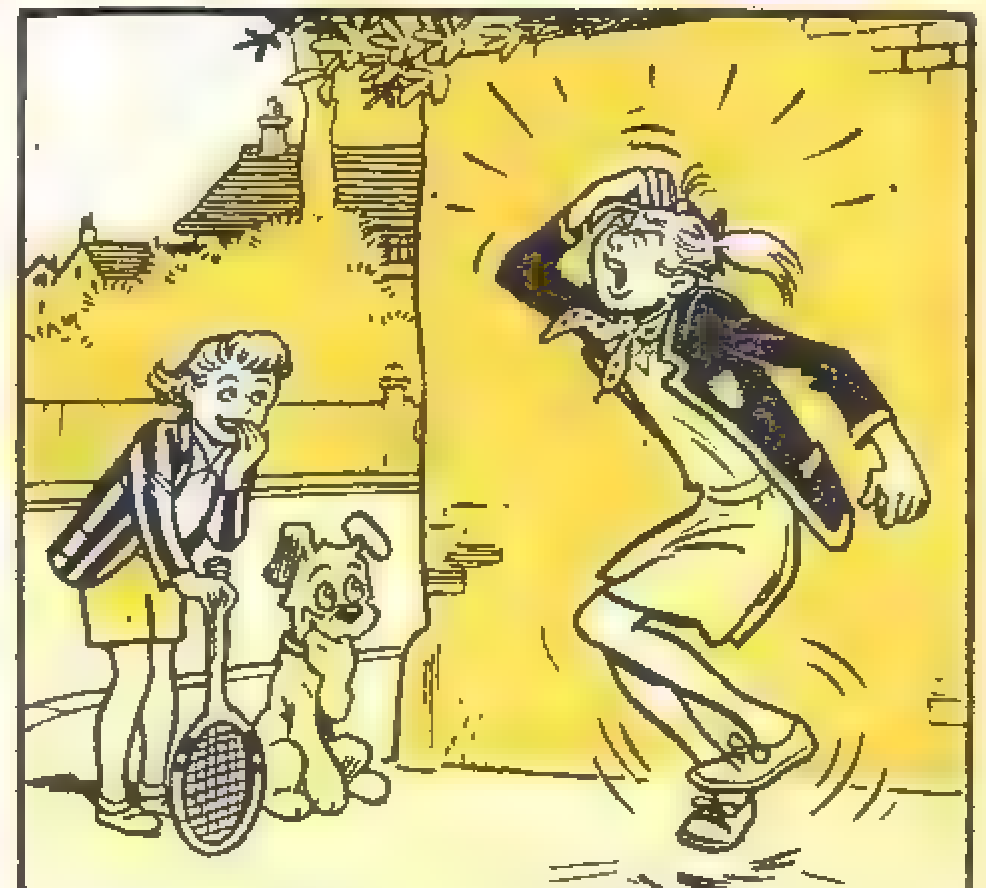

DAAR IS ZE AL!
HA, HA!

ZO, DIE IS EINDE-LIJK VER-TROK-KEN!

LATER

HALLO, MAP, WAAR WAS JIJ VANMIDDAG? IK BEN BIJ JE AAN DE DEUR GEWEEST.

..OM TE VRAGEN OF JE MEE GING TENNISSEN! WE HEBBEN HEERLIJK GESPEELD!

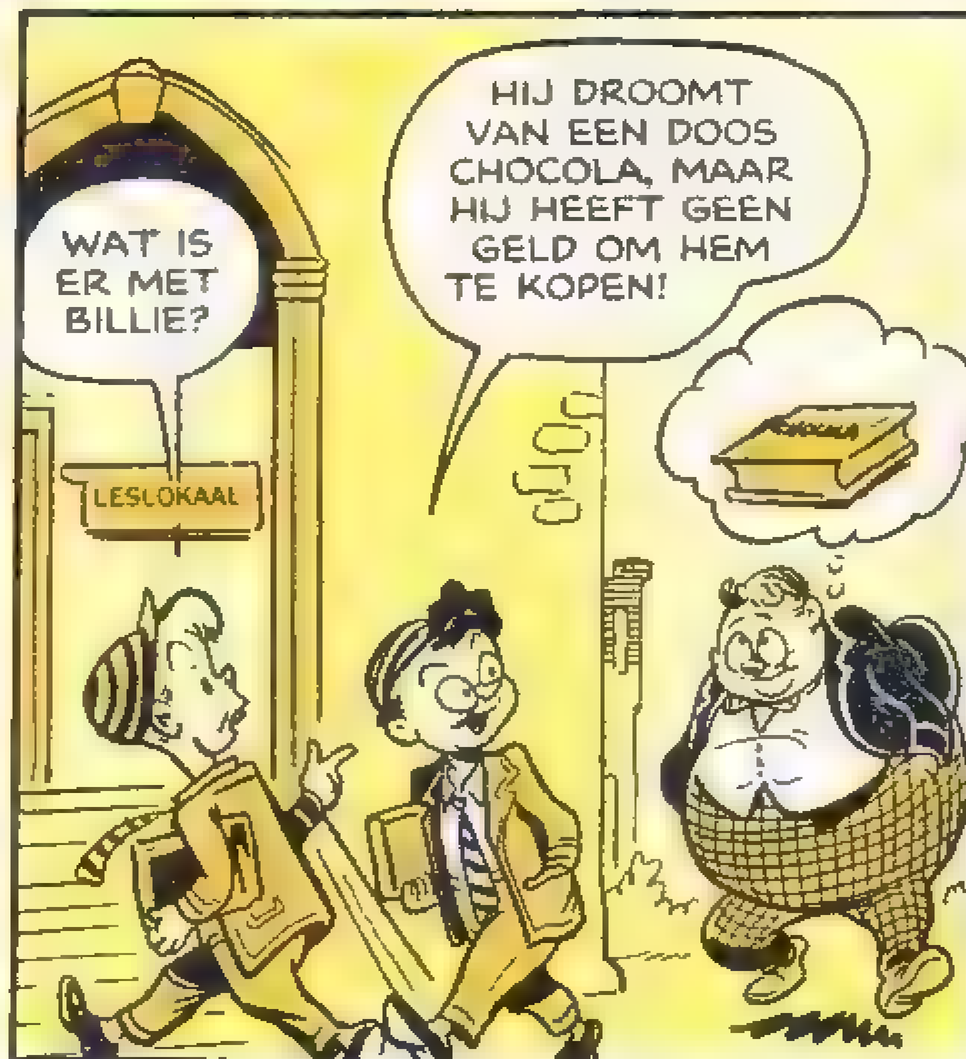
BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

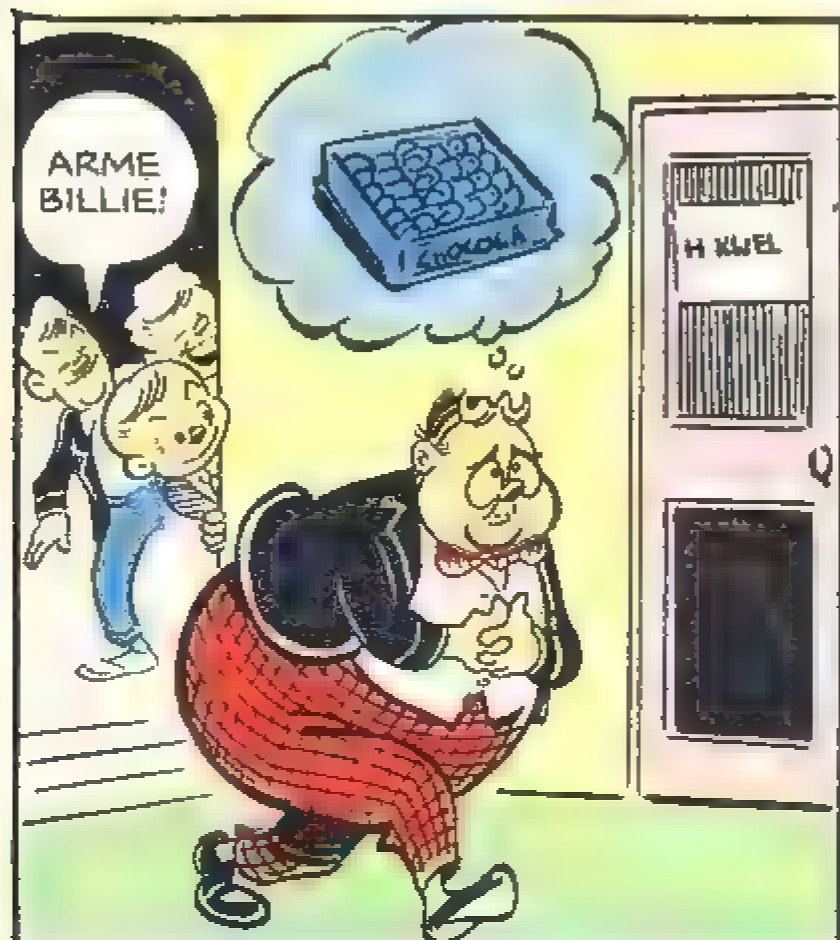

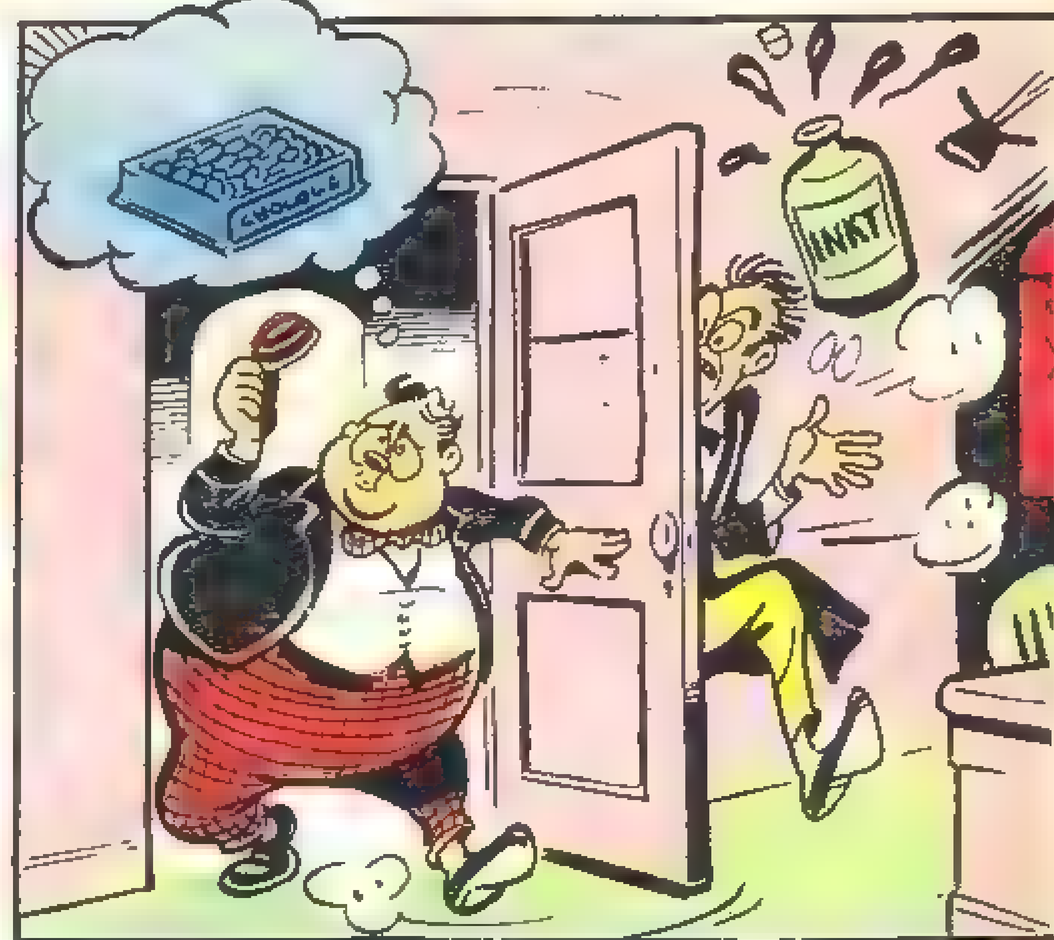

WE WETEN DAT DE BUITENSTE LAAG VAN DE AARDE HARD IS. MAAR WAT ZIT ERONDER?
CHOCOLA

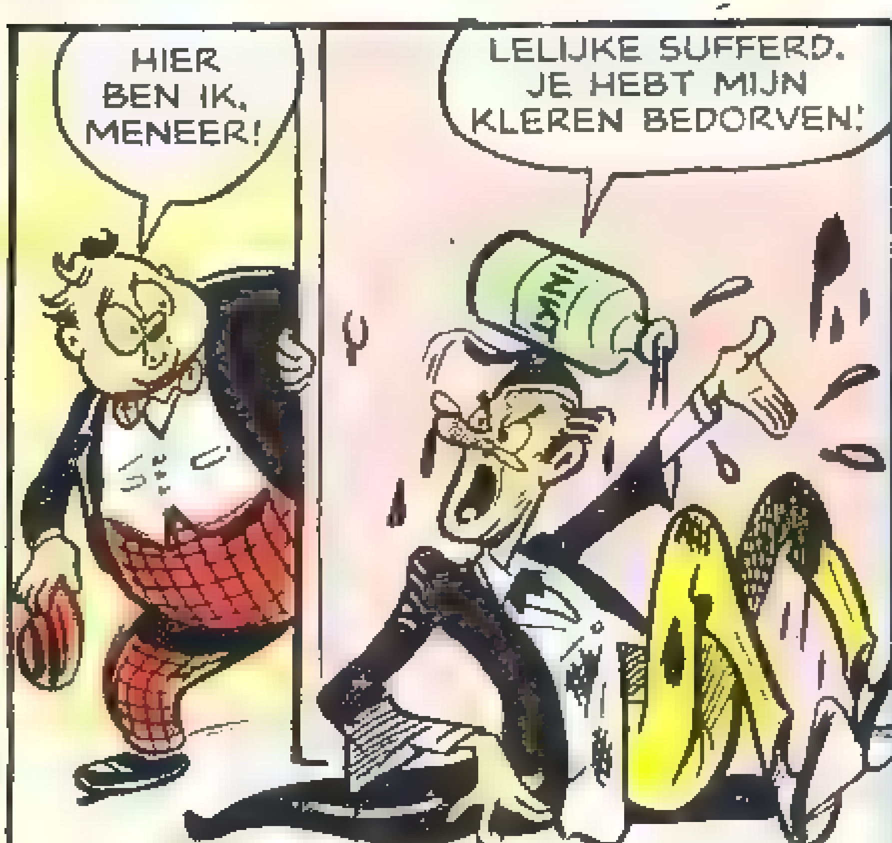

MARSEPEIN EN SPECULAAS EN HAZELNOTEN EN...

ERUIT, BILLIE! GA NAAR MIJN KAMER. DAAR ZULLEN WE VERDER PRATEN!
LIEVE HELP!

ARME BILLIE!
CHOCOLA
H KWEL

VOOR STRAF ZAL IK BILLIE ALLE INKTPOTTEN LATEN VULLEN!
INKT

CHOCOLA
INKT

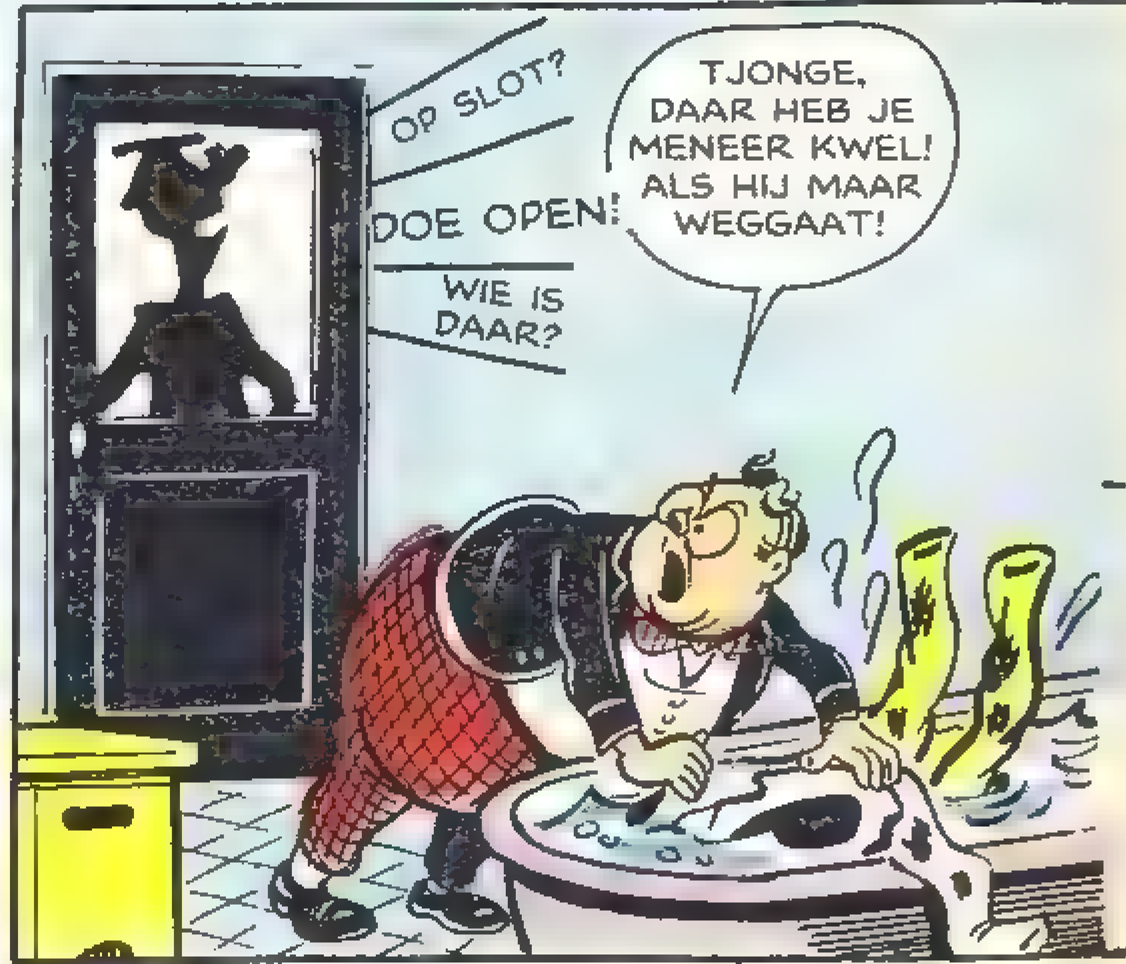

HIER BEN IK, MENEER!
LELIJKE SUFFERD. JE HEBT MIJN KLEREN BEDORVEN!

BRENG ZE ONMIDDELLIJK NAAR DE STOMERIJ EN WACHT TOT ZE KLAAR ZIJN HIER HEB JE GELD.
J...JA, M...MENEER!

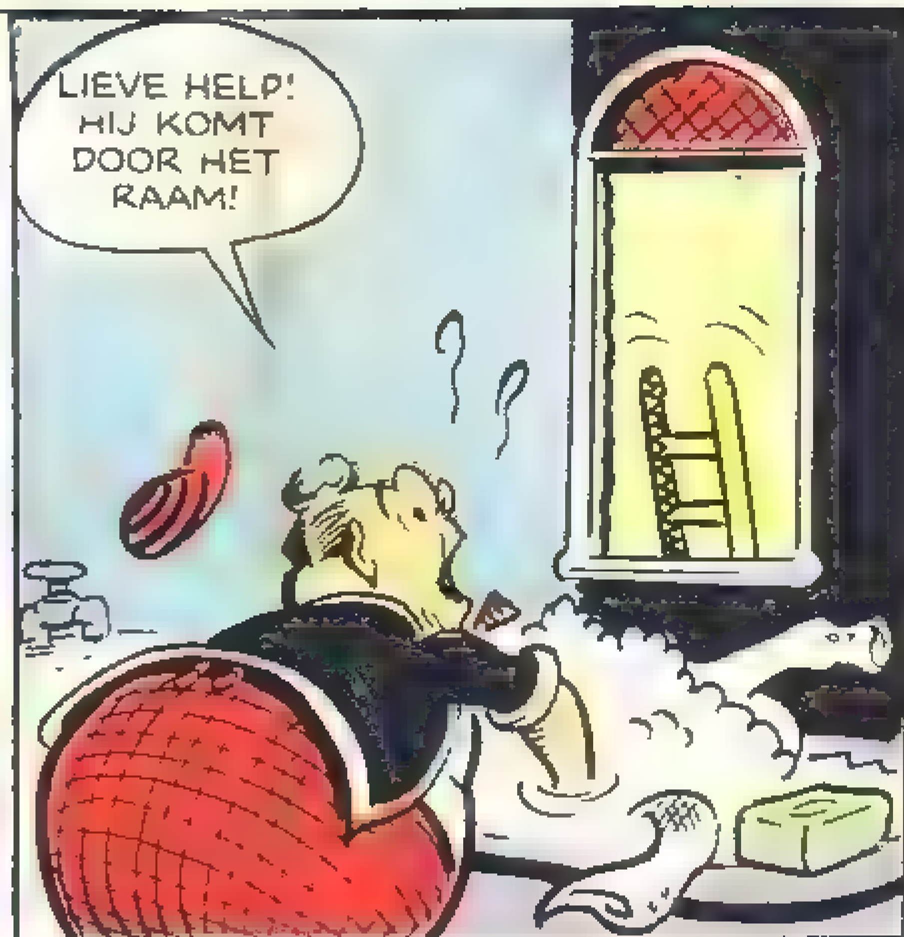

ALS IK ZE ZELF SCHOONMAAK, KAN IK VOOR DAT GELD CHOCOLA KOPEN!

ZO, DE DEUR OP SLOT EN AAN HET WERK!
BAD KAMER

MAAR NAUWELIJKS HAD BILLIE DE DEUR OP SLOT OF...
IK KAN INTUSSEN WEL EVEN EEN BAD NEMEN.

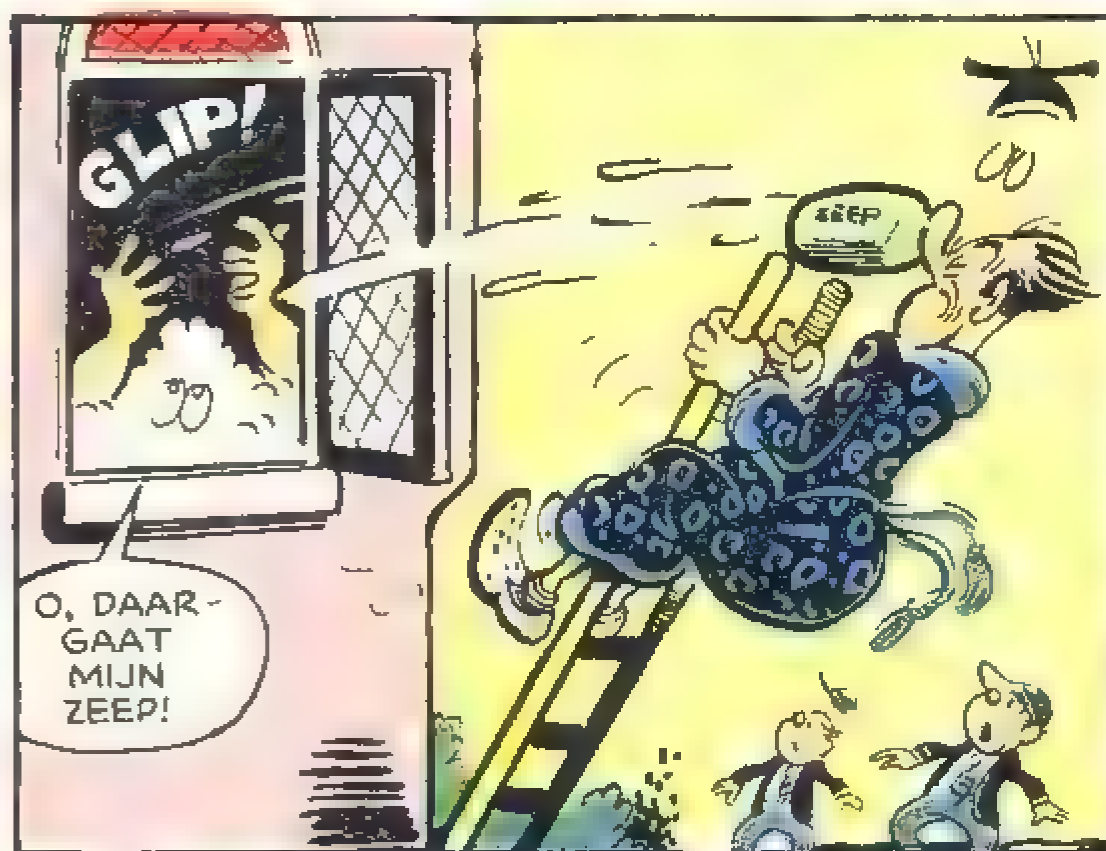

OP SLOT?
DOE OPEN!
WIE IS DAAR?
TJONGE, DAAR HEB JE MENEER KWEL! ALS HIJ MAAR WEGGAAT!

IK MOET EN IK ZAL WETEN WIE ERIN ZIT!

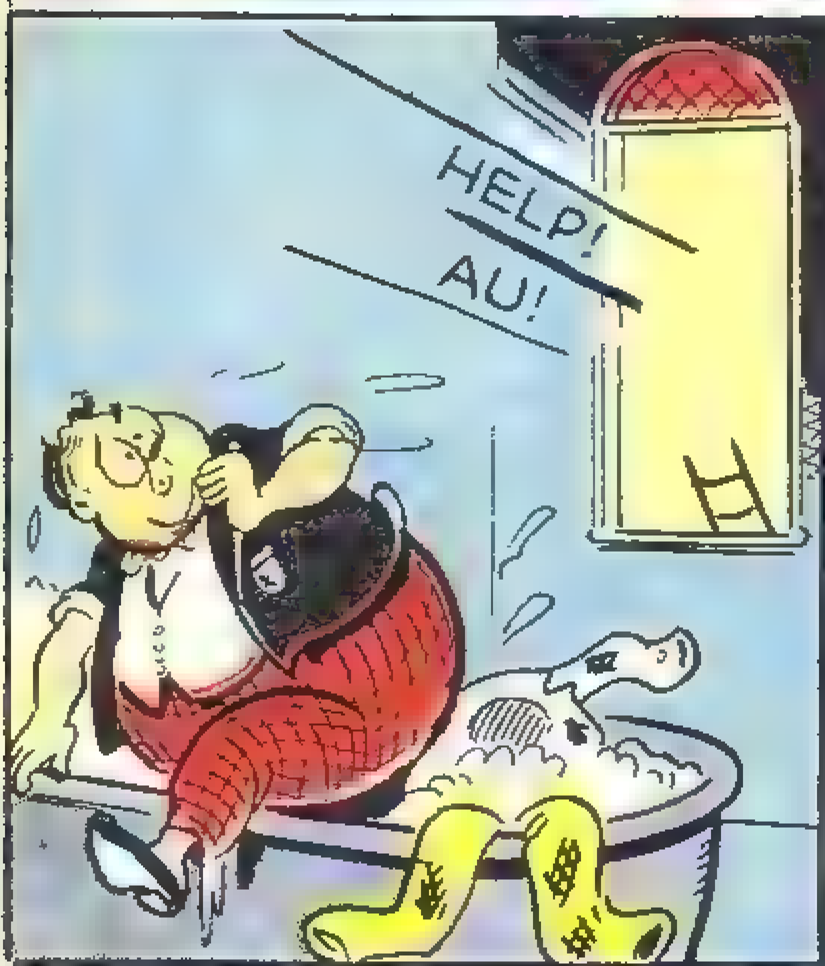

LIEVE HELP! HIJ KOMT DOOR HET RAAM!

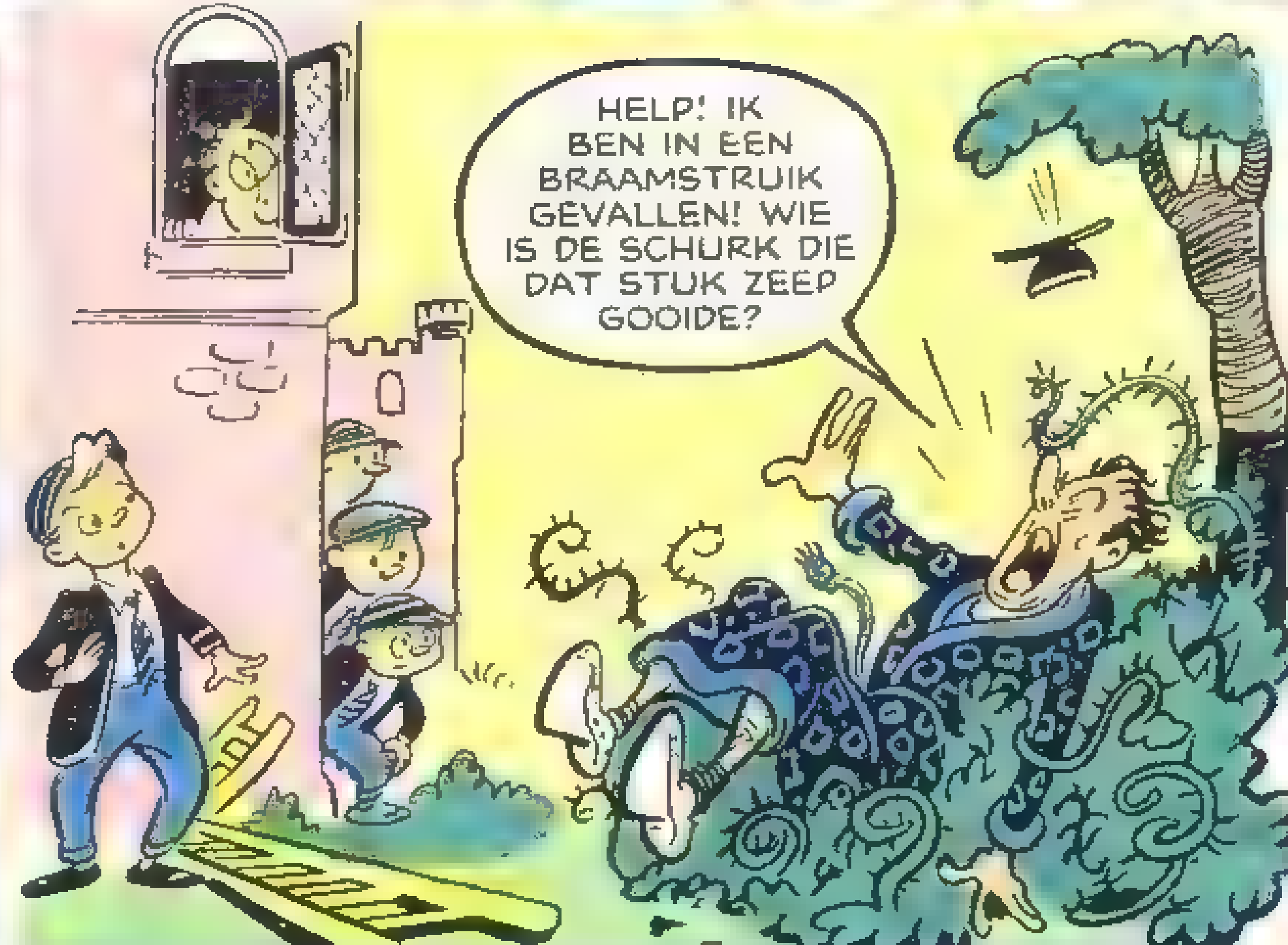

HUP! HIJ MAG ME NIET ZIEN!

WIE JE OOK BENT. KOM ER DIRECT UIT!
BLUB
BLUB

GLIP!
ZEEP
O, DAAR-GAAT MIJN ZEEP!

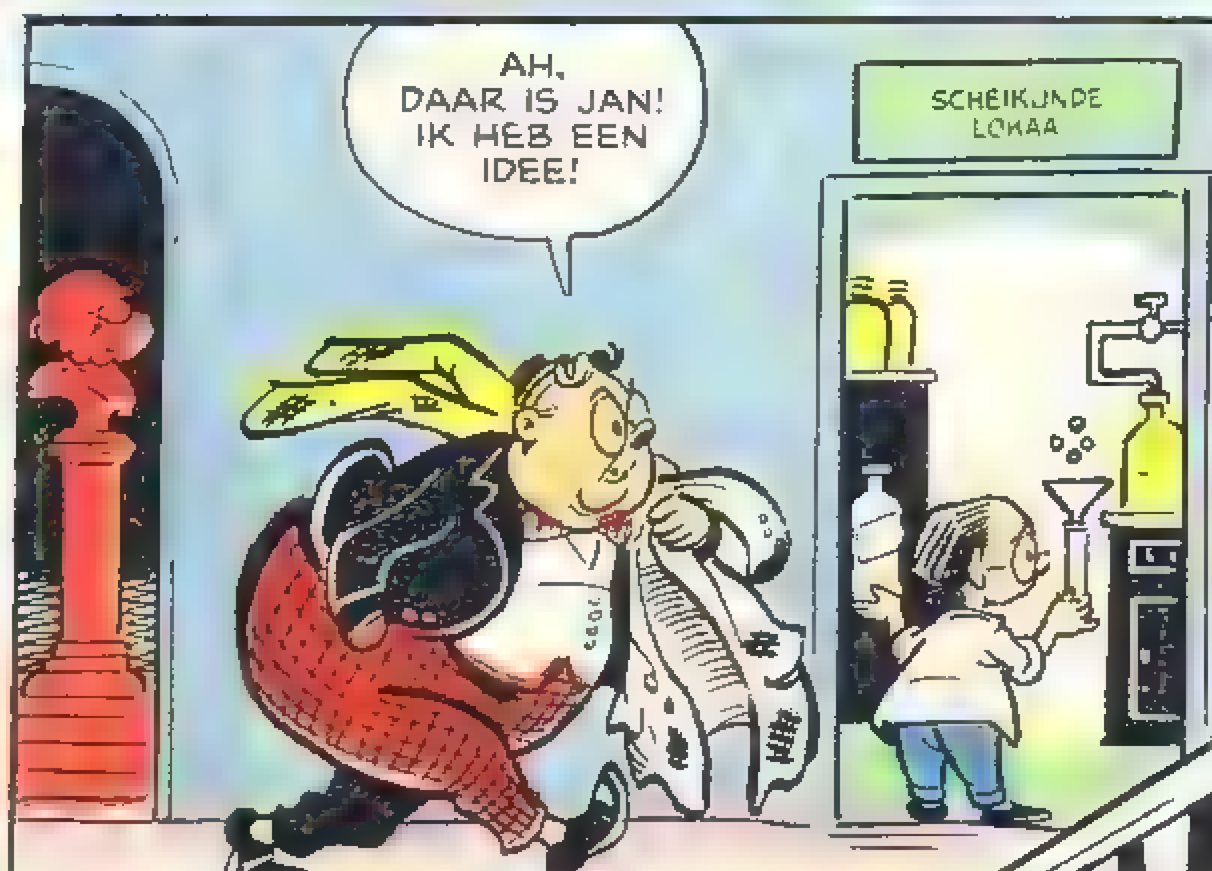

ZO, MENEER KWEL IS WEG! DIE LAAT ME VOORLOPIG WEL MET RUST!

HELP!
AU!

HELP! IK BEN IN EEN BRAAMSTRUIK GEVALLEN! WIE IS DE SCHURK DIE DAT STUK ZEEP GOOIDE?

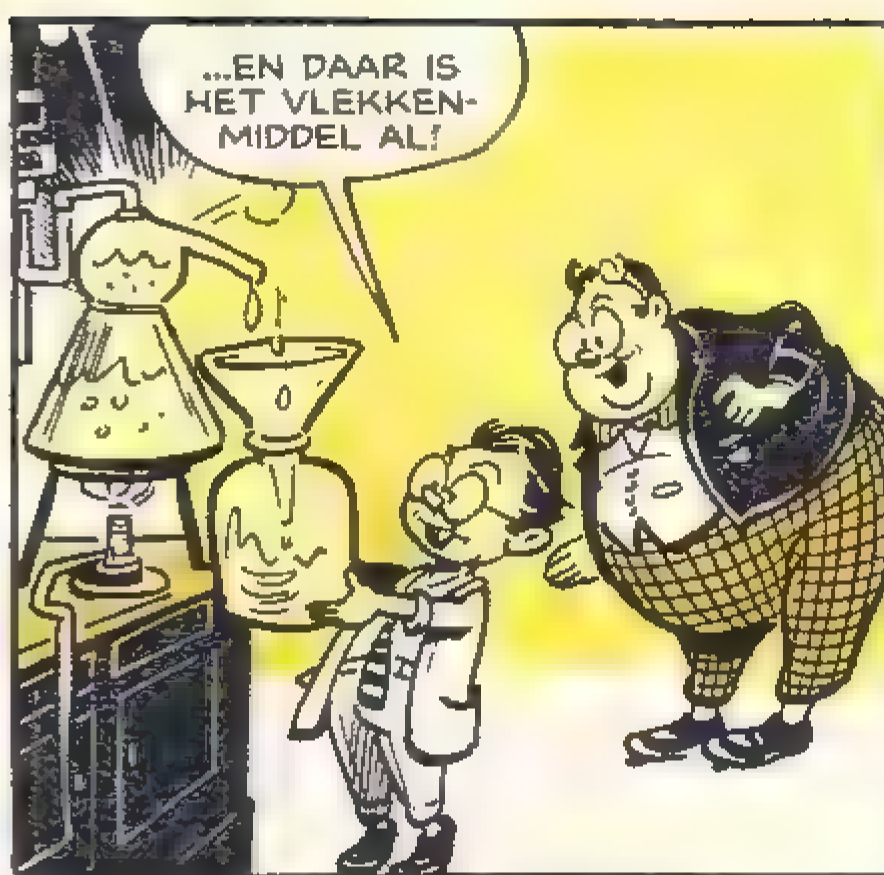

NOU MOET IK MAKEN DAT IK WEGKOM!

ONTZETTEND! DE VLEKKEN ZIJN ER NIET UIT! WAT NU?

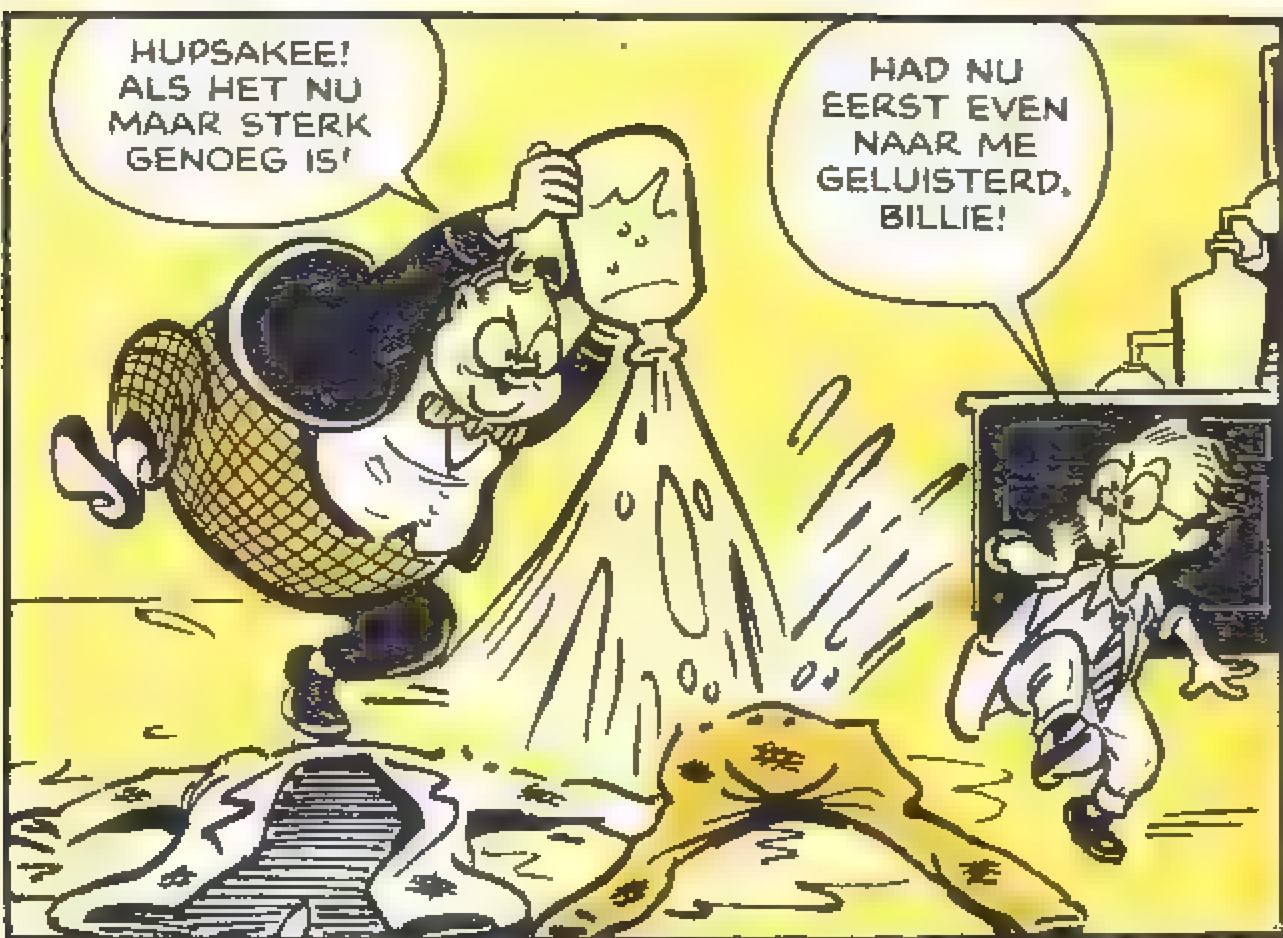

AH, DAAR IS JAN! IK HEB EEN IDEE!
SCHEIKUNDE LOKAA

MAAK EENS EVEN IETS OM DEZE VLEKKEN ERUIT TE HALEN EN VLUG EEN BEETJE!
EH... GOED, BILLIE!

IK DOE HIER IETS IN...

...EN DAAR IS HET VLEKKEN-MIDDEL AL!

GEEF MAAR GAUW HIER! IK GA HET ER METEEN MEE PROBEREN!

HUPSAKEE! ALS HET NU MAAR STERK GENOEG IS!
HAD NU EERST EVEN NAAR ME GELUISTERD, BILLIE!

HA, HA! WEG VLEK-KEN!

O, HET BRANDT GATEN IN DE STOF!
JA, DAT SPUL MOET JE EERST OPLOSSEN IN HONDERD DELEN WATER!
SSSSS
SSSSS

DE VLEKKEN ZIJN IN ELK GE-VAL WEG!
HELP! IK HEB HET GELD IN EEN VAN DE ZAKKEN LATEN ZITTEN! DAT IS NU OOK WEG!

MISSCHIEN VALT ER NOG WAT TE REDDEN ALS JE DE HELEBOEL VLUG IN ZEEPWATER DOMPELT!
O, O, ALS MENEER KWEL ERACHTER KOMT...

VLUG NAAR DE BADKAMER! PFFT!
BAD-KAMER

WAT EEN GELUK! DE EEN OF ANDERE SUFFERD HEEFT WATER IN HET BAD LATEN STAAN!
BAD-KAMER

BILLIE!
ALLE MENSEN! MENEER KWEL!

ZIJN DIT MIJN KLEREN? VLEGEL DIE JE BENT! GA NAAR MIJN KAMER. IK KOM ZO BIJ JE!

De grootste bomen ter wereld

In het jaar 1852 ontdekte een groepje goudzoekers en jagers in het gebied van de Sierra Nevada in de Amerikaanse staat Californië een woud van reusachtige bomen. Bij hun terugkomst in de bewoonde wereld vertelden zij dat deze woudreuzen de grootste ter wereld moesten zijn, maar niemand wilde hun verhaal geloven. Toen het bergland in de daaropvolgende jaren echter meer en meer voor het verkeer toegankelijk werd en de verhalen over het reuzenwoud door tientallen anderen bevestigd werden, duurde het niet lang of het bos werd een bijzondere bezienswaardigheid voor toeristen. Vijf ondernemende houthakkers werkten anderhalve maand om de grootste boom die zij konden vinden om te hakken. Het gevaarte was niet minder dan honderd meter hoog. De stomp, die een doorsnede had van twaalf meter, maakten zij mooi vlak; ze bouwden er een tent overheen en tegen een kleine entreeprijs kon het publiek voortaan de stomp van een naaldboom bekijken, die vierduizend jaar geleden als een nietig sprietje uit de grond was opgeschoten.

De Amerikaanse plantkundige Stefan Endlicher gaf de reuzenbomen een naam. Hij ontdekte dat er twee verschillende soorten waren en noemde ze sequoia gigantea en sequoia sempervirens.

Op het ogenblik zijn er nog slechts een paar duizend sequoia's over, die in natuurreservaten tegen uitroeiing worden beschermd. De grootste boom die nu nog overeind staat, is de Generaal-Sherman-boom, genoemd naar een legeraanvoerder van de Noordelijken in de Amerikaanse Burgeroorlog. Deze boom heeft aan de voet een omvang van ruim dertig meter. De hoogte bedraagt meer dan negentig meter en de eerste takken bevinden zich veertig meter boven de grond. Hij moet al een flinke afmeting gehad hebben toen Columbus voor de eerste keer in Amerika voet aan wal zette.

Het staat vrijwel vast dat de sequoia's niet alleen de grootste, maar ook de oudste bomen ter wereld zijn. Hun gewicht varieert van twaalfhonderd tot tweeduizend ton. Eén boom zou genoeg hout opleveren om er vijfentwintig huizen van zes kamers van te bouwen. Maar het hout van de sequoia is zacht en bros en daarom niet geschikt als bouwmateriaal. Bovendien zouden het omhakken en het vervoer van de geweldige stammen enorme moeilijkheden met zich meebrengen.

Sjors en zijn vrienden wensen alle lezeressen en lezers een heel gelukkig en voorspoedig 1962!

21

David Scott Daniell *met tekeningen van H. J. Giesen*

Olivier lijdt schipbreuk

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad tegen Zucconi te getuigen. Pollie gaat als verstekelinge mee. Onderweg vergaat de Zwaluw. De bemanning wordt opgepikt door een Italiaans zeeroversschip, dat later wordt overmeesterd door een Engels fregat. Zucconi ontkomt met Pollie en Olivier naar het vasteland. Sergeant Trott en soldaat Pilchard gaan hen achterna. Zucconi brengt de kinderen bij een boer, maar zij ontsnappen. Ze sluipen een herberg binnen, waar even later sergeant Trott, soldaat Pilchard en twee Engelse heren arriveren. De laatsten herkent Olivier als spionnen voor Frankrijk. Hij luistert een gesprek af dat zij voeren met een Franse kapitein en waarbij zij de plannen van de Engelse legerleiding verraden. De kinderen zetten een wiel van hun koets los, waardoor deze de volgende morgen verongelukt. In de koets bevinden zich ook sergeant Trott en soldaat Pilchard. De spionnen vluchten en de twee militairen vermommen zich met behulp van kleren en paspoorten uit de koets. Een Franse kolonel brengt hen naar het hoofdkwartier van generaal Vallence.*

Het was ongeveer zeven uur, toen d'Armagnac zijn gasten voorging naar het hoofdkwartier van generaal Vallence dat in een indrukwekkend, paleisachtig gebouw was gevestigd. De wachtposten salueerden toen ze de ingang passeerden Tussen twee rijen marmeren beelden door wandelden ze een lange oprijlaan op.

Het licht van een groot aantal kandelaars met honderden kaarsen was door de hoge ramen van buiten af al te zien. Na een marmeren stoep te hebben beklommen kwamen ze in een grote, koele hal Van daar uit leidde een brede trap naar de bovenverdieping. D'Armagnac draaide gewichtig aan de punten van zijn snor en keek eens om zich heen

„Kijk," zei hij, „ziet u daar die balzaal liggen, heren? Een mooi gezicht, hè?"

Aan de rechterkant van de hal gaven zware, hoge deuren toegang tot een lange zaal met een spiegelgladde vloer en karmozijnrode wanden. Er bevond zich een grote menigte dames en heren, die een soort polka dansten. Ook waren er talrijke officieren in alle denkbare soorten van uniformen, blauwe en zilvergrijze, rode en goudkleurige, zachtgele en groene. De dames droegen allemaal zijden feestjaponnen. Ergens op een galerij zat een orkest te spelen

„Als u hier een ogenblik wilt wachten,"

zei d'Armagnac, ,,dan zal ik ondertussen de generaal van uw komst verwittigen."

Hij maakte een beleefde buiging en verdween vervolgens in de balzaal.

,,Nou, nou," zei soldaat Pilchard, ,,dat wordt dan de vuurdoop, vrienden! Als je het mij vraagt, kon het er weleens heet toegaan."

,,Ik weet het niet, Pharao," gromde de sergeant, ,,maar ik zie er niet veel goeds uit voortkomen. We zitten midden tussen de hoge omes. Als dat maar goed gaat!"

,,Komt best voor elkaar, oom," zei Olivier. ,,Het gaat u uitstekend af."

,,U doet het prachtig, hoor, vader," zei Pollie troostend. ,,U kunt het toch nog wel even volhouden? Ziet u dat terras daar? Achter die ramen? Daar houden Olivier en ik wel een oogje in het zeil. Zodra het feest afgelopen is, komen we weer bij elkaar. En dan gaan we zo gauw mogelijk naar Maida."

,,Prima, Pollie!" zei soldaat Pilchard. ,,Neem maar een voorbeeld aan uw dochter, sergeant! Het leed is nu gauw geleden."

,,Ik moet het eerst nog zien," zei de sergeant. ,,Ik zat net zo lief midden in een veldslag."

,,Als er iets misgaat," bedacht Pollie, ,,trekken jullie je maar terug tot bij het derde raam daar. Dan weten we waar we jullie kunnen vinden."

,,Je hebt het maar voor het zeggen, hoor, beste meid!" klaagde haar vader. ,,Als het zo doorgaat, ga je oom Pharao en mij nog de wet voorschrijven!"

,,Och, Pollie heeft die dingen wel vaker bij de hand gehad, oom," zei Olivier.

,,Opgelet!" waarschuwde soldaat Pilchard, ,,daar komt de kolonel weer aan."

,,Volhouden, vader!" spoorde Pollie haar vader aan.

,,Succes, oom!" voegde Olivier eraan toe.

De beide bedienden bogen onderdanig en gingen de tuin in, terwijl de kolonel hun meesters voorging naar de balzaal.

Buiten gekomen begaven Pollie en Olivier zich onmiddellijk naar het terras, waar ze volgens afspraak post vatten bij het derde raam. Ze zagen hoe de kolonel zijn gasten naar een gezelschap aan het einde van de zaal begeleidde. Daar werden de heren Heytorp en Farcar voorgesteld aan de generaal. Enkele ogenblikken onderhield de Franse bevelhebber zich op beleefde toon met de beide Engelsen.

Opnieuw werd er links en rechts gebogen dat het een lieve lust was en vervolgens werden de zogenaamde spionnen aan een aantal andere gasten voorgesteld. De arme sergeant Trott moest zich herhaaldelijk het zweet van het voorhoofd wissen. Soldaat Pilchard daarentegen was nog altijd uitstekend in vorm. Hij boog en grijnsde maar en hij gedroeg zich zo ongedwongen, dat niemand van de aanwezigen ook maar de geringste argwaan kreeg.

Een tijdje later verwijderden de twee zich zo onopvallend mogelijk van de rest van het gezelschap. Voetje voor voetje schuifelden ze de zaal door, totdat ze eindelijk konden gaan zitten op een gemakkelijke bank, dicht bij het raam waarachter Pollie en Olivier de wacht hadden betrokken. Sergeant Trott slaakte een diepe zucht en wiste zich voor de zoveelste maal het zweet af.

,,Hè, hè, Pharao," zei hij, ,,dat is dat. Maar je kunt me geloven of niet, ik kan het echt niet langer volhouden!"

,,Och kom, sergeant! Het ging geweldig. Maar als ik u een raad mag geven, buig in die nauwe broek maar niet al te diep!"

,,Een beetje meer of minder komt er niet op aan," mopperde de sergeant, terwijl hij met een vuurrood gezicht de zaal inkeek. ,,Het is al erg genoeg, dat ik me hier als clown moet aanstellen voor al die Fransen. Moet je die dames eens zien, die we daarnet zo voorkomend de hand hebben gekust. Ik heb zo'n idee dat ze voor een kapitaal aan kleren met zich meeslepen."

,,Wat die dames aangaat, sergeant," merkte soldaat Pilchard op, ,,ik vond de meesten helemaal niet onaardig. Ik had niet gedacht dat ze zo vriendelijk zouden zijn. En ze dansen werkelijk schitterend, vindt u ook niet?"

,,Soldaat Pilchard!" zei de sergeant streng. ,,Wil je asjeblieft niet vergeten, dat je hier niét bent om naar het dansen te kijken, maar om je soldatenplicht uit te oefenen?"

Soldaat Pilchard slikte eens en zei: ,,Jawel, sergeant! Nee, sergeant!"

Pollie en Olivier stonden vlak bij het raam, dat wegens de warmte in de zaal op een kier stond.

,,Vader," fluisterde Pollie, ,,het ging schitterend, hoor! Maar jullie moeten daar niet blijven zitten. Ga maar eens een beetje heen en weer lopen en hier en daar een praatje maken."

,,Lieve help," zei de sergeant zacht zonder zich om te draaien. ,,Heb ik nu nóg niet genoeg gedaan?"

,,O ja," kwam Pollie weer tussenbeide, ,,wat ik nog zeggen wou, u moet niet iedere keer als u een officier tegenkomt, meteen in de houding springen."

,,Dat doe ik toch ook niet!" luidde het enigszins verontwaardigde antwoord.

,,Jawel, dat doet u wel. Dat komt natuurlijk doordat u er zo aan gewoon bent."

,,Kunnen we nog niet haast weg?"

,,Zo gauw het helemaal donker is," zei Pollie.

,,Ze heeft gelijk, sergeant," merkte soldaat Pilchard op. En op geestdriftige toon

...waar ze volgens afspraak post vatten bij het derde raam.

voegde hij eraan toe: „We moesten maar eens een dansje wagen, zou ik zeggen."

„Wat? Dansen? In dit apepakje? Niks, hoor! Ik heb het al benauwd genoeg."

„In ieder geval kunnen we hier niet blijven zitten, sergeant," zei soldaat Pilchard, terwijl hij Pollie en Olivier een knipoogje toewierp. „Als we steeds maar blijven toekijken, lopen we in de gaten. Kom mee, sergeant! We mogen de vijand toch zeker niet ontlopen?"

Met tegenzin kwam sergeant Trott

„Hier zouden we mooi door kunnen ontvluchten," zei hij.

overeind om soldaat Pilchard te volgen, die zich weer naar het midden van de zaal begaf.

„Arme oom," zuchtte Olivier. „Wat vindt hij het toch allemaal verschrikkelijk! Maar ik geloof dat oom Pharao zich ondanks alles best vermaakt."

„O, dat doet hij altijd," zei Pollie glimlachend. „Maar weet je wat ik me zit af te vragen, Olivier? Hoe moeten we ons nu straks met ons vieren redden? Heb je daar al over nagedacht? Als alles volgens de plannen verloopt, komt generaal Stuart morgen al met het regiment aan land."

„We zullen hier of daar een paar paarden op de kop zien te tikken. En dan gaan we op goed geluk op de Franse linies af. We hebben in ieder geval nog altijd de passen. Laten we maar alvast eens gaan kijken hoe de tuin hier er precies uit ziet. Dan kunnen we tenminste ontsnappen als er iets mis mocht gaan."

„Denk je dat ze het wel een poosje zonder ons kunnen stellen?" vroeg Pollie, terwijl ze een bezorgde blik door het raam wierp. „Ik hoop maar dat ze niet vergeten waar ze zijn en wat er op het spel staat. Moet je toch eens kijken hoe vader daar loopt te zuchten en te steunen en hoe vaak hij zijn gezicht afveegt. . ."

„Nou ja, ze moeten zich er maar even zien door te slaan. Kom maar mee, dan gaan we eens een kijkje nemen."

Samen gingen ze de brede treden van de stoep af die van het terras naar de tuin leidde. Het zag er daar prachtig uit. In alle richtingen liepen mooi aangelegde wandelpaden, die langs marmeren beelden, fonteinen en bloemperken voerden. De zon was juist ondergegaan. Met op de achtergrond de muziek uit de balzaal maakte het geheel in de schemering een sprookjesachtige indruk.

„Fantastisch, hè?" zei Pollie, toen ze even bleven staan om de geuren op te snuiven die hen aan alle kanten omringden.

„Ja," zei Olivier, „mooi is het, dat geef ik toe. Maar vergeet niet dat ons regiment langzamerhand wel onderweg zal zijn naar de haven om zich in te schepen voor de invasie! Ik kan me precies voorstellen hoe het daarginds op Sicilië toegaat. Ze gaan er allemaal vol goede moed op af. . . En als er niet gauw iets gebeurt, zijn ze morgenochtend eer ze het weten ingesloten door vijf vijandelijke bataljons. Ondertussen zijn je vader en oom Pharao hier lustig aan het dansen. En wij staan ons maar te vergapen aan een mooie Italiaanse tuin. . ."

„Allemaal goed en wel, Olivier," zei Pollie, „maar wat wil je dan beginnen?"

„Wat ik beginnen wil? Dat zal ik je zeggen. We mogen geen minuut meer verliezen. Er staan hier in de buurt misschien wel honderd paarden vastgebonden. Laten we er een paar uitkiezen, als de wind naar Maida rijden en ons verstoppen. Zodra het regiment voet aan wal zet, zijn we er als de kippen bij om generaal Stuart te waarschuwen. Kom, schiet op. We hebben hier nu lang genoeg rondgehangen!"

Zijn ijver werkte aanstekelijk. Samen sloegen ze een pad in, dat naar de hoge muur leidde die de tuin omringde. Maar plotseling bleef Pollie stokstijf staan.

„Nee, Olivier," zei ze, „laten we maar geen domme dingen doen. Luister eens. Als we er nu vandoor gaan, duurt het vast niet lang voordat de Franse kolonel ons mist. Vader gaat ons zoeken, de Fransen krijgen argwaan en ze zitten ons meteen achterna. En hoe kunnen we met ons tweeën ooit alle schildwachten voorbijkomen, die overal op post staan? We weten niet eens hoe we de weg naar de kust moeten vinden."

„Moeten we hier dan maar blijven luieren, terwijl het regiment de ondergang tegemoet gaat?"

„Natuurlijk niet. Maar we moeten nog wat geduld hebben. We kunnen eenvoudig niet op eigen houtje aan het werk gaan en vader en oom Pharao hier achterlaten. Die weten net zo goed als wij dat er iets moet gebeuren. We hebben de hele nacht nog voor ons. En zo heel ver kunnen we niet meer van de kust verwijderd zijn. We moeten eenvoudig wachten tot vader en oom Pharao de tijd gekomen achten om er vandoor te gaan."

„Wat een ellendige toestand!" mopperde Olivier. „Ik sta gewoon te popelen om mijn handen weer eens uit de mouwen te steken."

Ze hadden het einde van het pad bereikt. Olivier lichtte de klink op van een klein poortje, dat in de dikke muur was aangebracht.

„Hierdoor zouden we mooi kunnen ontvluchten, als de grond ons te heet onder de voeten mocht worden," zei hij. „Maar nee. Dat ding zit natuurlijk op slot. . ."

„Zou je niet eerst de grendel terugschuiven?" vroeg Pollie lachend.

In zijn haast had Olivier de zwaar verroeste grendel niet eens gezien, waarmee het poortje was afgesloten. Na enig gemorrel slaagde hij erin deze terug te schuiven. Daarna opende hij de deur. Deze bleek toegang te geven tot een smal, bochtig steegje, dat tussen twee hoge muren doorliep.

„Laten we het goed in ons opnemen, Pollie!" zei hij. „Wie weet, hebben we het straks nog nodig."

„Ik zou niet weten, waaróm," luidde het antwoord van zijn nichtje. „Baat het niet, het schaadt ook niet. Zullen we nu het terras maar weer eens opzoeken? Ik ben benieuwd hoe vader en oom Pharao het maken."

Ze sloten het poortje en slenterden langs hetzelfde pad terug in de richting van het paleis. Halverwege gekomen konden ze de verleiding niet weerstaan even een zijweggetje in te slaan om een paar heesters die zo kunstig waren gesnoeid, dat ze er uit zagen als pauwen, eens van dichtbij te bekijken.

Hoezeer ze zich ook bezorgd maakten over het lot van hun regiment, ze raakten toch onder de indruk van de prachtige tuin en de zachte muziek. Bijna waren ze vergeten dat ze niet werkelijk de bedienden waren van twee rijke heren die in het indrukwekkende paleis te gast waren.

Maar opeens werden ze weer tot de werkelijkheid teruggeroepen. Tot hun stomme verbazing hoorden ze plotseling op korte afstand twee stemmen die hun

de koude rillingen over de rug deden lopen. Het waren de stemmen van de beide spionnen! Achter een dichte heg stonden deze zacht met elkaar te praten.

„Het is me volkomen duidelijk, George," zei een van de mannen. „Ze zijn gewoon met onze kleren aan naar binnen gekomen, onder het voorwendsel dat ze hun opwachting kwamen maken bij generaal Vallence."

„Wat een brutaliteit! Die kerels staan voor niets!"

„Let maar eens op. Ze hebben onze papieren gebruikt. En de generaal is er ingevlogen. Afijn, dat spelletje zal nu wel gauw uit zijn. Daar heb ik wel voor gezorgd."

„Prachtig. Als we ze eenmaal onder vuur hebben, is er voor de oplichters geen ontkomen meer aan."

„We zullen ze de streek die ze ons hebben geleverd, wel even betaald zetten. Waar was je van plan ze op te wachten?"

„Kapitein Leclos zet drie van zijn mannen op wacht bij het terras naast de achteruitgang. Dan kunnen ze niet ontsnappen door de ramen van de balzaal, zie je? Die komen namelijk op het terras uit. Ondertussen gaan wij met z'n tweeën naar binnen om de generaal op te zoeken en hem van het bedrog op de hoogte te stellen. Nou, dan hebben we die twee gauw genoeg te pakken."

„Het sluit als een bus, Alan. Net wat ik al zei, als we ze deze keer te pakken hebben, zullen we wel zorgen dat ze ons niet ontglippen. Wat een brutale vlegels! Om als ordinaire soldaten in onze kleren rond te stappen! Ga je mee?"

De beide spionnen slenterden weg. Pollie en Olivier keken elkaar aan, sprakeloos van verbazing en ontzetting.

HOOFDSTUK 10

Zucconi duikt weer op

Pollie was de eerste die haar schrik te boven kwam.

„Kom mee, Olivier!" fluisterde ze onderdrukt. „Gauw naar het terras. En pas op dat we in de schaduw blijven!"

Zonder verder te dralen sloegen ze zwijgend de terugweg in. Een minuut later hadden ze het terras bereikt zonder dat er onraad was te bespeuren. Het was inmiddels tamelijk donker geworden. De maan stond nog niet hoog genoeg om veel licht te geven. Stilletjes doken ze weg achter de dikke stam van een palmboom, die aan de rand van het terras stond.

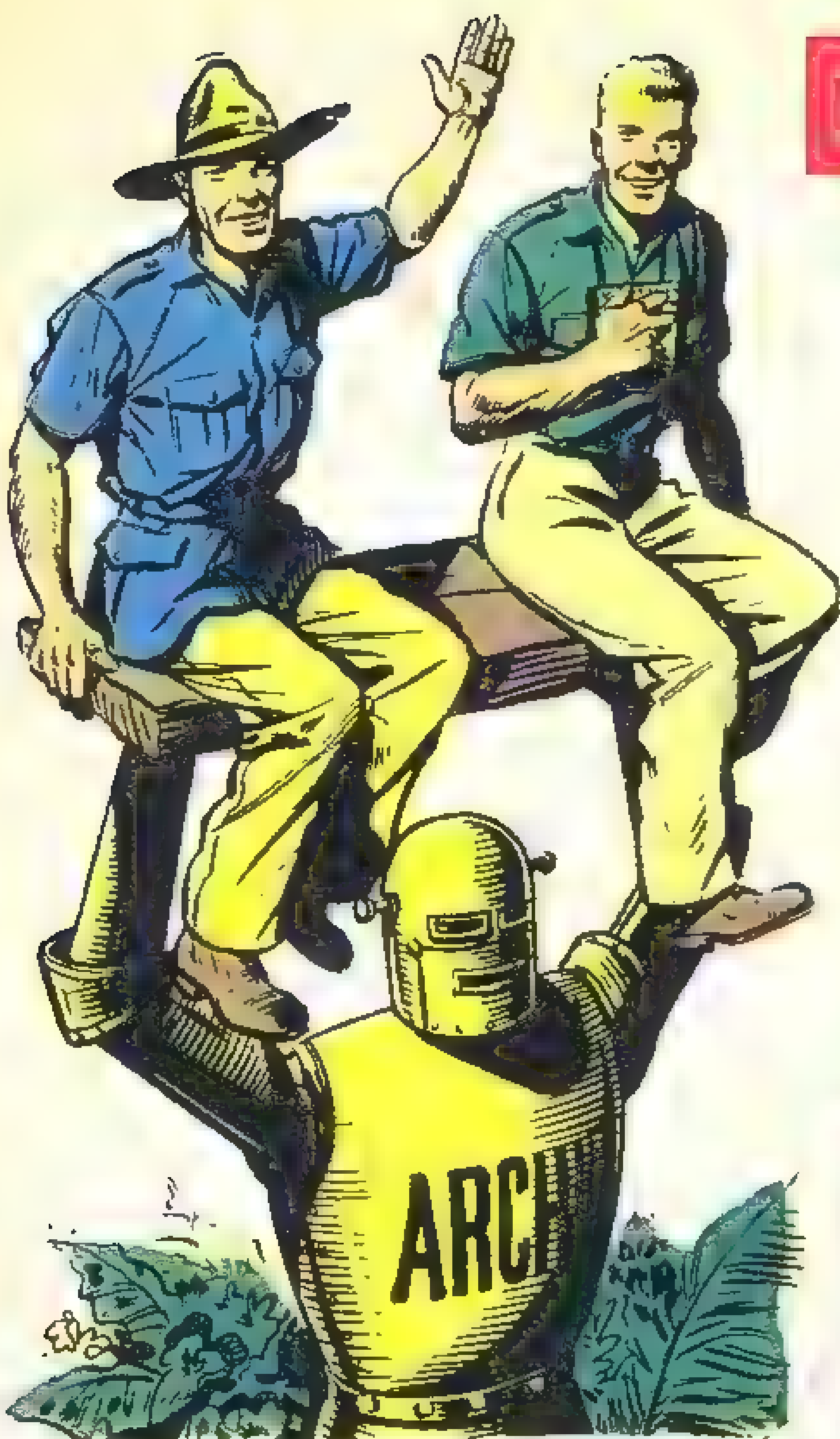
Daar keken ze behoedzaam om zich heen. Vrijwel op hetzelfde ogenblik zagen ze kapitein Leclos met drie van zijn manschappen de tuin inkomen. Zonder dat er een woord werd gesproken, verstopten ook de vier mannen zich elk achter een boom om vandaar de balzaal in het oog te houden.

Met haar mond vlak bij Oliviers oor fluisterde Pollie haar neef haast onhoorbaar toe: „Kijk vader en oom Pharao nou toch eens! Ze staan daar maar wijn te drinken en met de dames te praten alsof ze thuis op een verjaardagsfeestje zijn!"

Wordt vervolgd

De man van staal

IN RAZENDE VAART REED DE TREIN VERDER. OPEENS RIEP KEN:
WE ZIJN OP TIJD! DAAR KO-MEN ZE!
REMMEN, ARCHIE! WE HEBBEN IETS ANDERS VOOR JE TE DOEN!

DE REMMEN KNARSTEN EN VLAK DAAROP KLONK ARCHIES METALEN STEM.
HALT, M'LASAI! IK BEVEEL U EN UW KRIJGERS TERUG TE KEREN! WAROGI IS EEN VALSE OPRUIER!

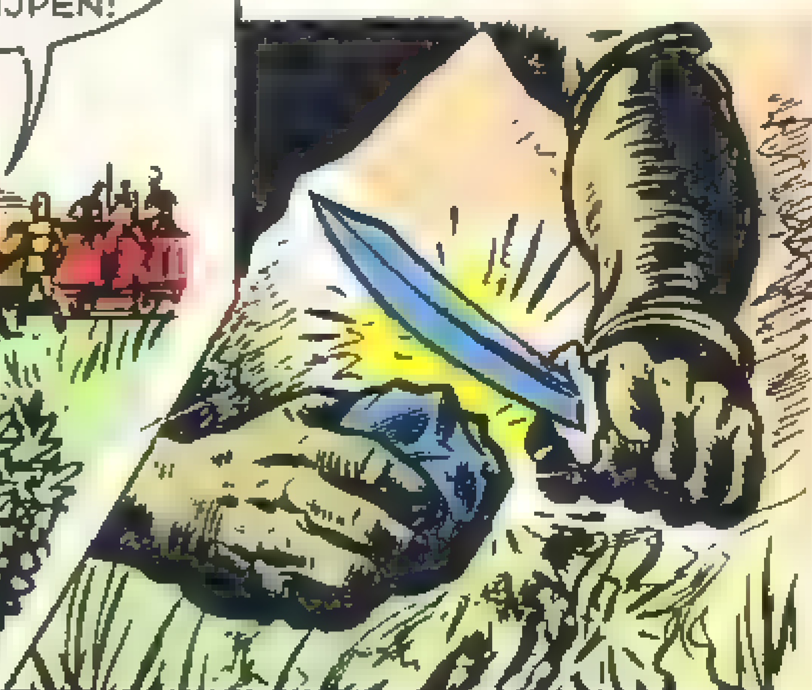

ER KLONK EEN ANGSTIG GEMOMPEL. TOEN LIET TED ARCHIE VAN DE LOCOMOTIEF SPRINGEN.
ONZE TOVENAAR WAAR-SCHUWT ONS. WE MOETEN NAAR HEM LUISTEREN!
DE BLANKEN HEBBEN VEEL WAPENS, MAAR ZIJ ZIJN JULLIE VRIENDEN. WAROGI IS VALS EN WIL JULLIE ONDER-GANG!
WAROGI WERD RAZEND TOEN DE MANNEN AARZELDEN.
DE MAN VAN STAAL IS EEN VERRADER! DE BLANKEN ZIJN ONZE VIJANDEN, VAL AAN!

TOEN NAM ARCHIE ZIJN LEEUWEHUID AF EN GEBRUIKTE DIE ALS WAPEN.
DE MAN VAN STAAL IS STERKER DAN WAROGI!
DAT IS HIJ ZEKER!

WAROGI VIEL NEER. HIJ WAS BEWUSTELOOS.
MAN VAN STAAL, OP UW BEVEL ZULLEN WIJ TERUG-GAAN!
GOED, MAAR TOON DAN UW GOEDE WIL DOOR MIJ HONDERD MANNEN TE GEVEN OM DE SPOORWEG AF TE BOUWEN!
TED EN KEN KONDEN HET ANTWOORD NIET VER-STAAN, MAAR WAT ZIJ ZAGEN STELDE HEN GERUST.
MOOI ZO, DE TROEP TREKT TERUG EN M'LASAI BRENGT ONS DE ARBEIDERS.
WAROGI IS VERSLAGEN DANK ZIJ ARCHIES MEESTER-LIJKE WORP.

MAAR WAROGI KWAM JUIST BIJ. HIJ PAKTE ZIJN MES EN EEN STEEN.
WAT VOERT HIJ NU UIT? VLUG, TED, LAAT ARCHIE HEM GRIJPEN!

MAAR HET WAS TE LAAT. WAROGI SLOEG VUUR UIT DE STEEN EN STAK HET GRAS IN BRAND.

AANGEWAKKERD DOOR DE WIND BREIDDE HET VUUR ZICH SNEL UIT.
ZELFS DE MAN VAN STAAL KAN DÉZE BRAND NIET BLUSSEN! HET VUUR ZAL NAAR DE SPOOR-WEG WAAIEN; DE TREIN EN DE BLANKEN ZUL-LEN VERGAAN!

Een kostbare knager:

De chinchilla

De duurste bontsoort van de wereld wordt geleverd door kleine, zilvergrijze knaagdiertjes met grote zwarte ogen, spitse oortjes, trillende snorharen en een vrolijke pluimstaart: de chinchilla's. Deze chinchilla's komen oorspronkelijk uit Zuid-Amerika en wel van de hoogvlakten van het Andesgebergte in Chili, Peru en Bolivia. Al eeuwen geleden wisten de mensen dat het bont dat deze diertjes leveren, een van de prachtigste en zachtste soorten ter wereld is. De oorspronkelijke Indiaanse bewoners van die Zuidamerikaanse landen vingen de kleine knagers in vallen en maakten van de bonthuidjes kledingstukken. Later werden zij onderworpen door de Inca's en dezen waren over het bont van de chinchilla's zó enthousiast, dat ze bepaalden dat alleen hun koningen erin gekleed mochten gaan. Maar ook het machtige Incarijk kwam tot verval. Spaanse ontdekkingsreizigers en veroveraars drongen het gebied binnen, versloegen de bewoners en namen mee wat van hun gading was, onder andere de uit chinchillabont vervaardigde koningsmantels. Zo kreeg het bont bekendheid in Europa, waar men er direct hoge prijzen voor betaalde. Gelukzoekers en avonturiers trokken intussen in steeds groter aantal door Zuid-Amerika en probeerden zoveel mogelijk van deze beestjes te vangen. Ze spoorden de Indianen aan er jacht op te maken en dezen lieten zich dat geen tweemaal zeggen. Met allerlei middelen werden de kleine knagers van de Andes belaagd, soms zelfs met vergif. In de loop van een betrekkelijk korte tijd vingen zij grote massa's chinchilla's, wat tot gevolg had dat de diertjes tenslotte dreigden uit te sterven. Dat zou ook zeker gebeurd zijn, als niet een Amerikaanse ingenieur, Mathias Chapman, die voor zijn firma in Chili naar koper zocht, op het idee gekomen was de chinchilla's in stand te houden en te beschermen tegen de slachtingen, die van alle kanten onder hen werden aangericht. Hij bracht een aantal diertjes bij elkaar en nam ze mee naar Californië. Nu was dat vervoer lang niet eenvoudig, want de beestjes waren gewend aan de hoogvlakte met zijn ijle, droge lucht. Om er zeker van te zijn dat ze niet ten gevolge van een plotselinge overgang van hoog naar laag zouden sterven besteedde Chapman er bijna twee jaar aan om zijn chinchilla's naar de havenstad Valparaiso te brengen. Telkens daalde hij een paar honderd meter af naar het laagland, bleef daar enkele weken om de chinchilla's aan de verandering van lucht te laten wennen en ging dan weer verder. Na heel veel moeilijkheden en nadat er toch nog een paar van de diertjes gestorven waren, bereikte Chapman in 1924 de havenstad San Pedro in Californië. Enige tijd later vestigde hij zich in de plaats Inglewood, waar hij zich helemaal aan de verzorging van de chinchilla's wijdde. Nu zijn er op de hele wereld ongeveer een miljoen chinchilla's, stuk voor stuk afstammelingen van die eerste elf, die Chapman naar Amerika bracht. In de Andes, hun oorspronkelijk thuis, zijn ze intussen uitgestorven.

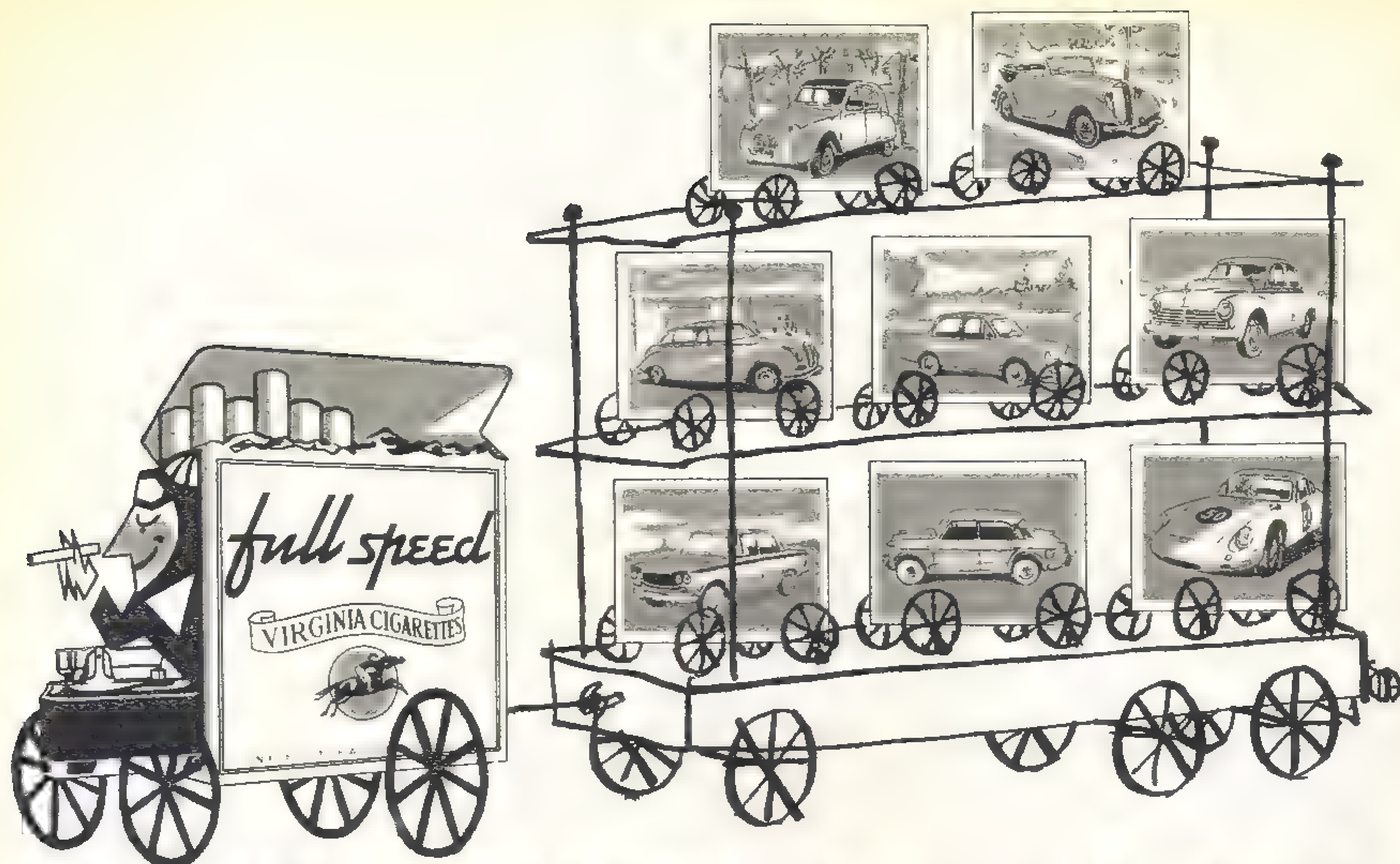
Chinchilla's (hun naam komt van de Zuidamerikaanse Indianenstam de Chincha's) worden tegenwoordig over de hele wereld gehouden. Aangezien hun bont zoveel waard is, zijn ze erg duur en wordt er aan hun verzorging veel aandacht besteed. Gelukkig zijn de diertjes van nature erg sterk. Ze worden bijna nooit ziek en passen zich aan elk klimaat gemakkelijk aan. Alleen tegen vocht en nattigheid en tegen erg grote hitte zijn ze niet bestand. Ze leven van groenvoer: sla, klaver, haver, van maïs en hooi en voelen zich het prettigst in een niet te kleine kooi, waarin een bakje met water en een bak met schoon zand staan. Vooral dat zand hebben chinchilla's nodig. Ze gebruiken het om er een dagelijks bad in te nemen, op de manier zoals mussen dat wel doen.

Als je ooit in de gelegenheid bent om een chinchilla van dichtbij te bekijken, moet je eens goed op de pels letten. Elk haartje van zo'n dier vertakt zich namelijk even boven de haarwortel in ongeveer tachtig kleine haartjes, zodat de vacht bijzonder dicht en glad is. De kleur van de haren is aan de onderkant blauw, in het midden bijna wit en aan de top grijs.

Chinchilla's worden vaak vergeleken met konijnen. Daar lijken ze ook wel een beetje op, alleen zijn ze kleiner (ongeveer vijfentwintig centimeter lang) en hebben smalle voorpootjes met lange vingertjes, waarmee ze van alles kunnen pakken en vasthouden. Een andere bijzonderheid is dat het nachtdieren zijn; het grootste gedeelte van de dag slapen ze. Ze kunnen tamelijk oud worden: er zijn verscheidene exemplaren die tien tot twaalf jaar halen.

Helaas zijn deze vriendelijke en zachte diertjes nog bijna nergens als huisdier in gebruik. Dat komt omdat ze zoveel waarde vertegenwoordigen. Van hun huidjes worden bontmantels gemaakt, maar er zijn op de hele wereld maar ongeveer twintig van deze jassen. Voor één jas zijn honderdvijftig tot tweehonderd velletjes nodig en de prijs van zo'n kledingstuk loopt in de honderdduizenden. Degenen die chinchilla's houden hechten veel waarde aan het officiële papier, dat bij elk dier hoort en waarop zijn afstamming staat aangegeven, en doen alles om de beestjes zo goed mogelijk te verzorgen, want behalve vriendelijke en aanhankelijke zijn het toch vooral kóstbare knagers.

EEN MEESTERLIJK AUTO-ALBUM

met machtig mooie auto-plaatjes!!

Fantastisch mooi is het auto-album dat de bekende auto-kenner en -journalist Peter de Graaf samenstelde! Het heet „Auto's - Speelgoed der mensheid". Het vertelt van vuurvretende stoomwagens en watervlugge droomsleeën! Van grote uitvinders en van spannende races! Het is leerzaam, boeiend en spannend! Het is echt een boek om zélf te hebben! En dan nog die prachtige auto-plaatjes! . . . Die zijn haast nóg mooier! Je kunt ze gemakkelijk sparen en zélf in je album plakken! Vraag ze maar aan je vader, oom, grote broer of buurman, want die vinden ze in hun pakje Full Speed sigaretten! Op het binnendoosje van elk pakje zit er één!

bijna voor niets!

De prijs van het album is een extra verrassing! Het is nog goedkoper dan een pocketboek! Voor maar EEN GULDEN kun je het bij de sigarenwinkelier kopen! Je kunt het ook bestellen bij de United Tobacco Agencies, Postbus 285, Eindhoven (met f 1.- aan geldige postzegels in gesloten envelop). Dat is bijna voor niets voor zo'n prachtig verzamelboek!

nu zó bij elkaar!

Nóg mooier en nóg kleuriger dan vroeger zijn nu de auto-plaatjes! En . . . om ze vlugger bij elkaar te krijgen, is het aantal niet te groot gemaakt! De hele serie bestaat uit 96 plaatjes, die alle tegelijk in omloop worden gebracht! Nu kun je al na een paar maanden jouw complete album door je vrienden laten bewonderen!

full speed

de lekkere virginia, nú... met prachtige nieuwe AUTO-PLAATJES

Water

We zullen ze moeten verkopen, Mike," zei oom Todd, terwijl hij met zijn handen in zijn zakken tegen de deurpost geleund stond. „Nog steeds geen regen op komst. Alle waterpoelen zijn verdroogd en vanmorgen zijn er alweer een paar kalveren van dorst gestorven. Als ik het vee nú verkoop, krijg ik er tenminste nog wát voor."

Mike, die na de dood van zijn ouders op de boerderij van zijn oom was gekomen, keek bezorgd naar diens gezicht. Het vee betekende alles voor oom. Het was zijn enige bron van inkomsten en Mike wist dat het een grote schadepost zou zijn als hij het vee nu verkocht, nu je de ribben van de koeien kon tellen. Maar hoe kon je de dieren op gewicht houden als er geen water was?

„Straks komt Pearson, de veehandelaar uit Denver," zei oom Todd. „Loop maar naar de grotten bij de blauwe eik. Hij zal wel met zijn jeep komen. Je kunt hem vertellen dat ik bezig ben de beesten bij elkaar te drijven bij Cows Spot. Hij hoeft dan niet eerst hier naar huis te rijden."

„Wilt u de Herefordkoeien ook verkopen, oom?" vroeg Mike.

De Herefords waren de trots van het bedrijf. Oom Todd had er al heel wat prijzen mee gewonnen. Als hij het over zijn Herefords had, raakte hij altijd in vuur.

„Heb je ze de laatste dagen gezien?" vroeg oom met spijt in zijn stem. „Je kent ze niet meer terug. Ik geloof dat ze nog meer van de warmte te lijden hebben dan de andere dieren. Het is gewoon vel over been." Hij streek met zijn hand langs zijn voorhoofd. „Ik heb alle plekken aangeboord waar je maar enigszins water in de grond kunt verwachten, maar het lijkt wel of de aarde volkomen uitgedroogd is. Zo'n droge en hete zomer heb ik voor zover ik weet nog niet meegemaakt. Als we niet oppassen, zitten we straks zelf ook zonder een druppel water. Kom, ga maar naar de blauwe eik, het is toch te heet om iets anders te doen. Het is het koelste plekje van de omgeving. Ik ga naar Cows Spot. Hoe eerder deze zaak afgehandeld is, hoe liever."

Mike slenterde naar de blauwe eik, die de afscheiding vormde tussen de verschroeide weilanden en de rotsen. Hier en daar waren uithollingen in de rotswand, waarin het bij dit warme weer heerlijk koel was. Mike zocht er een uit, ging erin zitten en staarde dromerig voor zich uit.

Na enige tijd werd zijn aandacht getrokken door een armzalige hond, die zich moeizaam voortsleepte over de stoffige grond.

„Kom. Kom hier," riep Mike. „Wat hebben ze jou te pakken gehad, zeg. Heb je soms met een beer gevochten? Of hebben de hyena's je zo toegetakeld?"

De hond keek hem met smekende ogen aan.

„Je oor bloedt en je linkervoorpoot lijkt me gebroken. Tjonge, je hebt er wel van langs gehad. Ik zal je daarginds in die grot verbinden. Daar kun je een beetje bijkomen. Jammer dat er geen water is. Dat zou je goeddoen."

Mike droeg de gewonde hond naar een ruime grot en legde hem voorzichtig neer. Met zijn zakdoek verbond hij de wond aan het oor en hij maakte een soort spalk voor de gekwetste poot.

„Ziezo," zei hij. „Nu blijf je hier een poosje rustig liggen, dan ga ik even buiten kijken of Pearson nog niet op komst is. Straks neem ik je wel mee naar huis."

Het moest nu bijna twaalf uur zijn, maar de veehandelaar was nog nergens

te zien. In de verte meende Mike wel een stofwolk te bemerken, maar dat kon evengoed gezichtsbedrog zijn. Hij bleef er een poos strak naar kijken, maar het leek hem dat de wolk eerder kleiner dan groter werd.

„Als hij met de jeep komt, hoor ik hem gauw genoeg," mompelde Mike en ging de grot weer binnen. Hij keek om zich heen en trok een verbaasd gezicht. Hee, waar was de hond nu? Was die er achter zijn rug om vandoor gegaan? Dat kon toch niet. Dan moesten er buiten in het zand sporen staan. Mike ging naar buiten en onderzocht nauwkeurig de grond, maar ontdekte niets. Hij ging weer naar binnen en liep wat dieper de grot in. Het was er vrij donker. Hij streek een lucifer aan langs zijn schoenzool. Kijk, daar aan het eind van de grot was vlak bij de grond een gat. Waarschijnlijk was de hond daarin gekropen. Maar waarom? Mike ging op zijn knieën liggen en probeerde naar binnen te kijken. Maar het was te donker om iets te onderscheiden. Wel hoorde hij nu een eigenaardig geluid. Het klonk net of er heel in de verte zachtjes belletjes tinkelden.

„Hee, Bello, Jim, Caesar," riep Mike. Wist hij maar hoe de hond heette. Hij luisterde scherp. Hee, het leek net of hij in de verte de hond hoorde blaffen. Mike streek met zijn handen over de koele rotswand en merkte dat hij opgewonden was. De gang waarin de hond was weggekropen, was afgesloten door een flink rotsblok. Als hij dat weg kon schuiven, kon hij zelf misschien gaan kijken wat erachter school. Hij rukte en wrikte en stukje voor stukje schoof de steen opzij. Eindelijk raakte hij helemaal los en rolde met een doffe bons de grot in. Mike kroop door het gat. Eerst kon hij alleen gebukt vooruitkomen, maar even later werd de ruimte om hem heen hoger en wijder. Het tinkelen van de vreemde belletjes werd nu ook steeds luider. Tenslotte stond hij in een hol dat even groot en ruim was als dat vanwaar hij zijn tocht was begonnen. Opeens wist hij ook waar dat fijne geluid vandaan kwam: het was water. Uit een gat in de rotswand stroomde het in een brede golf naar beneden en viel een paar meter verder in een put. Vandaar verdween het weer in de rots. Lieve help, dacht Mike, terwijl buiten het vee en de mensen sterven van dorst, stroomt hier ijskoud, verkwikkend water zo maar weg. Net als de hond ging hij plat op zijn buik liggen, liet het heerlijke bronwater over zijn gezicht plensen, dronk tot zijn maag niet meer kon bevatten en omhelsde zijn nieuwe vriend, die hem over zijn gezicht en zijn armen likte. Het leek even of het dier lachte.

„Kom," zei Mike. „Kom, brave jongen. Je hebt er geen idee van wat voor een geweldige ontdekking je hebt gedaan en hoe je een redder in de nood bent. Kom, anders missen we Pearson."

Een kwartier later zaten ze in de jeep van de veehandelaar. Ze reden naar Cows Spot, waar oom Todd wachtte. En toen de twee mannen een poosje later wilden gaan onderhandelen over de prijs van het vee, kwam Mike tussenbeide.

„Vóór de koop gesloten wordt," zei hij, „wil ik u iets laten zien, dat van groot belang is voor het vaststellen van de prijs."

Oom Todd en Pearson keken de jongen met opgetrokken wenkbrauwen aan.

„Sinds wanneer heb jij verstand van koeien?" vroeg oom Todd een beetje spottend.

„En van prijzen?" voegde Pearson eraan toe.

„Sinds ik weet wat water voor het vee betekent," antwoordde Mike.

„Met een pomp en een paar duizend meter pijp ga ik nu wonderen doen."

„Water?" vroeg oom Todd.

„Zei je: water?" zei de veehandelaar.

„Komt u maar mee," zei Mike. „Dank zij die hond heb ik iets ontdekt."

Ze reden naar de blauwe eik en betraden de grot. Ze kropen met zijn drieën door de nauwe opening en staarden naar het heldere water, dat zo maar uit de rotswand naar beneden stroomde.

„Met een pomp en een paar duizend meter pijp ga ik nu wonderen doen," zei oom Todd tenslotte, nadat ze zich verfrist hadden.

„Gelukkig dat we nog geen zaken hebben gedaan," zei Pearson. „Ik kan tenslotte meer verdienen aan vette koeien dan aan die magere scharminkels die je nu hebt rondlopen."

„Zo'n bron blijft jaren en jaren water geven," peinsde oom Todd. „Ik heb wel meer zo iets meegemaakt. Ik denk dat we nu meer dan genoeg water hebben voor onszelf en onze buren. Mike, je weet niet hoe gelukkig je me gemaakt hebt."

„De hond heeft de bron ontdekt," zei Mike.

„Maar als jij hem niet verbonden had," antwoordde oom Todd, „was het nooit zover gekomen."

Tja, dacht Mike, áls. Terwijl ze in de jeep van Pearson naar huis reden om kuipen en emmers te halen om de eerste dorst van het vee te lessen, streelde hij de hond over zijn ruige pels. „Oom Todd," zei hij, „als er geen eigenaar voor hem komt opdagen, mag ik hem toch houden, hè?"

„Natuurlijk," zei oom Todd.

„Heb je al een naam voor hem bedacht, Mike?" vroeg Pearson.

„Ja," zei Mike. „Misschien klinkt het een beetje vreemd, maar er is volgens mij maar één naam die goed bij hem past."

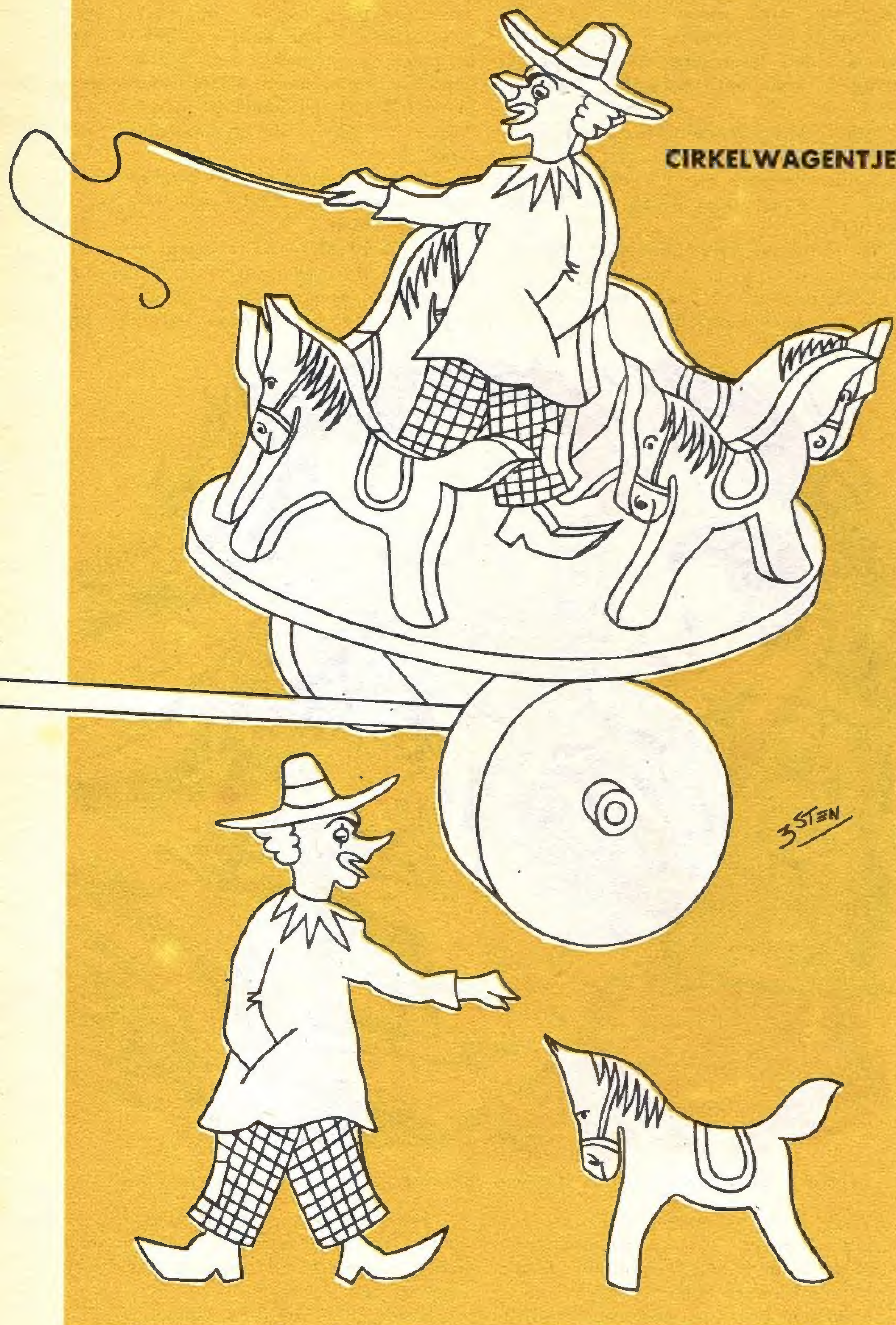
„En die is?"

„Water," zei Mike.

Daar waren de anderen het mee eens.

P. Broos

Maak het zelf

Deze keer gaan we weer eens een stuk speelgoed maken. Het kan altijd van pas komen als cadeau voor een jonger broertje of zusje, maar ook als je die niet hebt, is het zelf maken van speelgoed een leuke bezigheid, waar je veel voldoening van zult hebben. Aan de slag dus!

Cirkelwagentje

Het geheel bestaat uit: twee wielen van verschillende grootte, een asje met verbindingslat voor de grote cirkel, waarop de paarden en de clown bevestigd zijn, en een treklatje.

Zaag de grote cirkel, die een middellijn heeft van 17 ½ cm, en de figuurtjes uit multiplex van 1 cm dikte. In het midden van de cirkel boren we een gat van 10 mm doorsnede en 8 mm diepte (dus niet helemaal doorboren). Lijm in dit gat een stokje van 4 cm lang en 1 cm doorsnede. De as van het wagentje is een blokje beukehout van 10 × 5 × 2 cm. In de bovenkant hiervan, precies in het midden, een gat boren van 4 cm diepte en 1 cm doorsnede. Aan de voorzijde, ook precies in het midden, een schuin gaatje boren van 1 cm diepte en 1 cm doorsnede. Hierin een trekstokje lijmen van 60 cm lang en 1 cm doorsnede.

Als we alles goed geschuurd hebben, gaan we lakken; 2 paarden lakken we zwart met witte manen, 2 paarden wit met zwarte manen, de tomen maken we rood. De clown draagt een groene hoed, gele jas, rode broek, witte laarzen. De cirkel en de as lakken we rood, de wielen geel.

Als alles goed droog is, zetten we de wielen met schroeven aan de as; het grote wiel op 22 mm, het kleine op 11 mm uit de onderkant. De figuurtjes worden met lange, dunne spijkers van onder af op de cirkel bevestigd. Wanneer de wielen van het wagentje nu gaan draaien, draait de cirkel mee en lopen de paarden achter elkaar aan. *Te.*

Materiaalstaatje

1 stukje multiplex van 1 cm dik 28 × 28 cm
1 stukje beukehout van 2 cm dik 10 × 5 cm
rond stokje van 64 cm lang en 1 cm doorsnede
1 wiel van 2 cm dik en 7 cm doorsnede
1 wiel van 1 ½ cm dik en 4 ½ cm doorsnede
een klein busje witte, zwarte, rode, groene en gele lak

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Oplossing cijferpuzzel

'k Lig boven, in mijn warme bed, en zie door 't zolderraam
De donkere hemel als een koepel op de aarde staan.
En door mijn wimpers, met mijn ogen half geloken,
Zie ik lange stralen van de sterren naar beneden gaan
En 't lijkt als flitsen steeds weer nieuwe lichten aan;
Alsof daar ver omhoog een grote kerstboom wordt ontstoken.

De gevraagde woorden waren: zon - boek - das - waarom - gooien - fijn - vlammen - pond - lucht.

Oplossing puzzelsom

(SIK-K) (GAL-L) (PRET-P) (TEEN-E) (MAAN-M) (STEP-P) (KERS-S)
SIGARETTENAANSTEKER

Oplossing verborgen metalen

1. ijzer (wijze raad), 2. koper (week op erwtensoep), 3. zink (onzin kan).

De gouden kraag

DUIZENDEN JAREN GELEDEN WERDEN ER IN DE OMGEVING VAN DE STAD MEMPHIS IN EGYPTE EEN AANTAL BRUTALE ROOFOVERVALLEN GEPLEEGD. SCHEPEN MET RIJKE LADING VERDWENEN SPOORLOOS OP DE RIVIER DE NIJL, GRAFSCHENDERS PLUNDERDEN DE GRAVEN VAN AANZIENLIJKE PERSONEN EN ZELFS UIT DE STRENG BEWAAKTE SCHATKAMER VAN DE FARAO WERDEN OP GEHEIMZINNIGE WIJZE KOSTBAARHEDEN GESTOLEN. HET WAS DUIDELIJK DAT DIT ALLES HET WERK WAS VAN EEN GOED GEORGANISEERDE BENDE. ER WERDEN HOGE BELONINGEN UITGELOOFD VOOR WIE DE LEIDERS VAN DE BENDE KON AANWIJZEN, MAAR ZONDER RESULTAAT. SEP, HET ZOONTJE VAN EEN SCHEEPSBOUWER, KWAM VOOR HET EERST MET DE ROVERS IN AANRAKING, TOEN HIJ MET ZIJN ZUSJE TOEJA EN DE SLAAF KAF NAAR DE MARKT WAS GEWEEST...

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.